

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

In zebra

16 93

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GEN. BRONI K. SWIERCZEWSKIEGO

**DO UŻYTKU
SZKOLENIEGO**

DATA

Egz. Nr **17**

~~04205
+ 7 zat. spr.~~

ZESZYT TAKTYCZNY

9(16) - 7 zat.

036935

WARSZAWA

Październik 1966

**ARCHIWUM
WYDZIAŁU SZKOLENIA
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO**

~~036935~~

*60 str
+ 8 zat.*

Colour Chart #13

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Centimetres

Inches

Do zaliczenia

16 93

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GEN. BRONI K. SWIERCZEWSKIEGO

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

~~16 93~~

Egz. Nr 17

~~011005~~
+ 7 zat. 8/10

ZESZYT TAKTYCZNY

9(16) - *7 zat.*

03 6935

WARSZAWA

Październik 1966

ARCHIWUM
WYDZIAŁU SZKOLENIOWY
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
ul. gen. broni K. Swierczewskiego

~~03 6935~~

*60 str
+ 8 zat.*

Wykaz zauważonych błędów

Strona	Wiersz		Jest	Powinno być
	od góry	od dołu		
11		10	Pozdriadło	Podrzadło
22	20		odziałów	oddziałów
25		5	obiekty	obiekty
33		7	lesku	lasku
35	22		9 pdz 3 bcz	9 pd z 3 bcz
35	22		transportu	transportu
35		21	lotnisko a bazę	lotnisko i bazę
36		2	amunicji	amunicji
36		3	amunicji	amunicji
36		4	amunicji	amunicji
42	4		na na lądzie	na lądzie
49	tabela		przy przy czasie	przy czasie
48	tabela		identyfikacji	identyfikacji

2

Przekł. prof. 12657 fm

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GEN. BRONI K. ŚWIERCZEWSKIEGO

~~DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO~~

~~T A J N E~~

Egz. Nr 17

ZESZYT TAKTYCZNY
9(16)

W A R S Z A W A

Październik 1966

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
IM. GEN. BRONI K. ŚWIERCZEWSKIEGO

36935

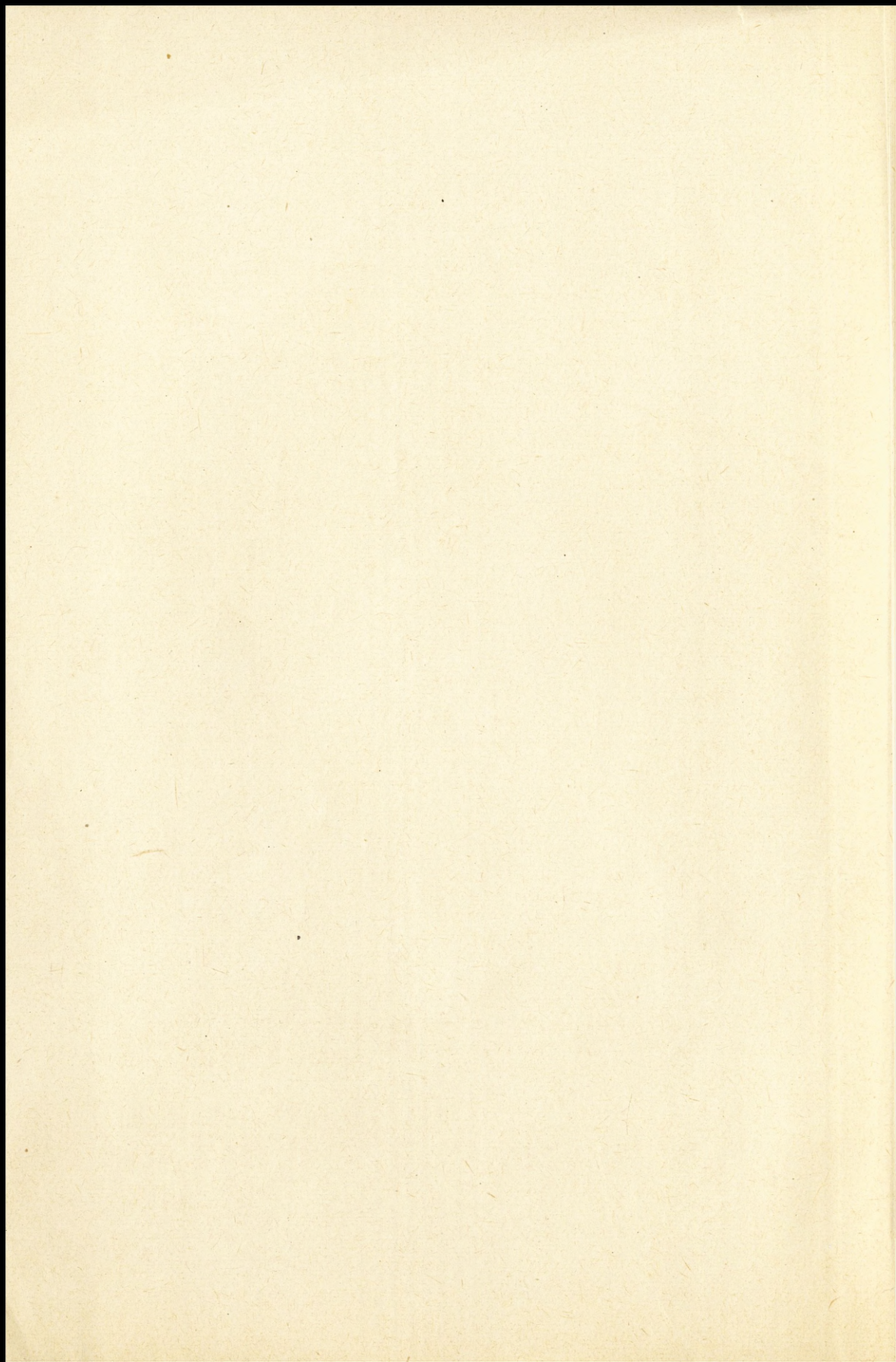
Materiał do niniejszego „Zeszytu” został opracowany:

Do części pierwszej — przez zespół oficerów pod kierunkiem ppłka dypl. Henryka SOBKIEWICZA, w składzie: ppłk dypl. Franciszek JANUSZEWSKI, mjr dypl. Bogusław KOŁODZIEJCZAK.

Do części drugiej — przez zespół oficerów pod kierunkiem ppłka dypl. Władysława KISIELA, w składzie: kmdr dypl. mgr Henryk KALINOWSKI, ppłk dypl. Edward KASZLEJ, mjr dypl. Ryszard FAŁKIEWICZ, mjr dypl. inż. Waclaw IZYDOREK.

SPIS TREŚCI

	Str.
Część pierwsza:	
Przejście pułku powietrzno-desantowego do działań dywersyjnych. (Rozwiązanie zadania zamieszczonego w „Zeszyty Taktycznym” nr 8/15/1966)	5
Decyzja dowódcy 5 ppd dotycząca przejścia pułku do działań dywersyjnych	5
1. Wnioski z oceny położenia	5
2. Decyzja dowódcy 5 ppd na podstawie położenia o 18.00 6.7	8
3. Uzasadnienie decyzji dowódcy 5 ppd	14
4. Plan działania grup dywersyjnych	22
Część druga:	
Działanie pułku desantowego w składzie taktycznego desantu morskiego	24
1. O organizacji i prowadzeniu działań bojowych przez pułk desantowy w składzie desantu morskiego	24
2. Założenie ogólne do tematu: „Działanie pułku desantowego w składzie taktycznego desantu morskiego”	33
3. Sytuacja morska	38
4. Sytuacja inżynierska 7 pd	41
5. Sytuacja tyłowa 7 pd	44
6. Notatka wojskowo-geograficzna o wyspie „B”	53
Załączniki:	
Do części pierwszej:	
1. Plan działania grup dywersyjnych.	
2. Decyzja dowódcy 5 ppd dotycząca przejścia pułku do działań dywersyjnych (w postaci szkicu z mapy 1:100 000).	
Do części drugiej:	
1. Położenie wojsk 3 DDes o 18.00 23.6 (szkic z mapy 1:50 000).	
2. Wiadomości z rozpoznania wojsk npla z 23.6 (mapa 1:50 000).	
3. Mapa rejonu wyjściowego do załadowania wojsk 3 DDes. (mapa 1:50 000).	
4. Plan portu NEKSE.	
5. Plan portu RENE.	

Część pierwsza

PRZEJŚCIE PUŁKU POWIETRZNO-DESANTOWEGO DO DZIAŁAŃ DYWERSYJNYCH

(Rozwiązanie zadania zamieszczonego w „Zeszyte Taktycznym” nr 8(15))

DECYZJA DOWODCY 5 ppd DOTYCZĄCA PRZEJŚCIA PUŁKU DO DZIAŁAŃ DYWERSYJNYCH

1. Wnioski z oceny położenia

Dowódca 5 ppd (1 DPD) w miarę otrzymywania wiadomości od pododdziałów i od „lotnika” doszedł do wniosku, że znalazł się w położeniu, w którym wykonywanie postawionego zadania będzie napotykać poważne trudności. Pułk oderwał się od sił głównych dywizji na odległość około 80 km i znalazł się w obliczu przeważających — tak pod względem liczebnym, jak i technicznym — sił nieprzyjaciela*) nie mogąc liczyć na pomoc dywizji. Pułkowi w zasadzie zagraża bezpośrednie okrążenie. Należy się liczyć z podejściem do rejonu walki dywizji nieprzyjaciela idącej z m. BIAŁOGARD na POŁCZYŃ ZDRÓJ i dywizji pancernej, której marsz z rejonów rozmieszczenia ptn BERLIN w kierunku wschodnim zaobserwowano o 14.00 6.7.

Do bezpośredniego okrążenia pułku nieprzyjaciel może początkowo użyć czterech do pięciu kompanii żandarmerii polowej i policji, a następnie wzmocnić ten rejon dwoma batalionami z 22 BGP, które obecnie nie są zaangażowane w walce. Można więc oczekiwać, że będzie on dążył do okrążenia pułku w stosunkowo krótkim czasie.

Realne możliwości npla są następujące: policja za około 60 min. może obsadzać rejon: WIERZCHOWO (2672), CZAPLINEK, który za około dwie — trzy godziny może być dodatkowo wzmocniony 3/22 BGP. Kompania żandarmerii podchodząca do SIENICA (1864) i kompania maszerująca w kierunku PGR ŻARAŃSKO oraz organa rozpoznawcze 22 BGP mogą obsadzić rejon: wzdłuż rz. KOCZYŃKA do m. SAWNO (6062) i dalej do WIERZCHOWO (2672). Do 21.00 nieprzyjaciel może przerzucić w ten rejon 1/22 BGP, po czym przystąpić całością sił do likwidacji pułku. Powstaną więc niedogodne warunki do prowadzenia dalszych działań przez 5 ppd.

W tych warunkach korzystniejsze byłoby niedopuszczenie do bezpośredniego okrążenia pułku, wyjście całością sił pułku w inny, dogodniejszy teren, zaniechanie prowadzenia działań zwartymi pododdzia-

*) Ogólnie należy przyjąć: po stronie 5 ppd — pięć kompanii i dwie baterie artylerii, a po stronie nieprzyjaciela: 12 kompanii z 22 BGP, dywizjon artylerii, pułk czołgów oraz cztery — pięć kompanii żandarmerii i policji.

łami i przejście do działań rozproszonych (małymi grupami) na dużym obszarze. Warunki do prowadzenia tego rodzaju działań istnieją w obrębie masywów leśnych znajdujących się na pld od rubieży: DRAW-SKO POMORSKIE (3652), ZŁOCIENIEC (3466), CZAPLINEK (3680), aż do rubieży rz. NOTEĆ. Gdyby zaryzykować odejście pułku w inny rejon, położony na przykład na północ od wymienionego obszaru, pozbawiłoby się pułk wyjątkowo dogodnych warunków terenowych. A ponadto mogłoby się okazać, że brak tam będzie obiektów dywersji.

Marsz dywizji pancерnej npla z rejonu ptn BERLIN w kierunku wschodnim sugeruje, że będzie ona prawdopodobnie przechodzić po drogach na północ od rz. NOTEĆ, a więc również przez obszar dogodny do prowadzenia działań dywersyjnych przez pułk. Intensywne oddziaływanie pododdziałów pułku na dywizję pancerną npla da prawdopodobnie większe efekty taktyczne i psychiczne niż ewentualne związanie w walce w okrażeniu jednej brygady nieprzyjaciela.

Obecnie brak jest dokładnych danych, po których ewentualnie drogach może przechodzić dywizja pancerna i dlatego trudno jest wybrać dogodny rejon do wykonania uderzenia całym pułkiem. Wykonanie uderzenia całym pułkiem na dywizję pancerną maszerującą po jednej drodze nie znajduje żadnego uzasadnienia. Wydaje się, że przejście pułku do działań rozproszonych i intensywne oddziaływanie na kolumny nieprzyjaciela maszerujące po kilku drogach jest jak najbardziej uzasadnione i może przynieść oczekiwane rezultaty.

Rozprzestrzenienie pododdziałów pułku na dużym obszarze zmniejsza możliwości ich wykrycia i likwidacji, a równocześnie, po przejściu dywizji pancерnej npla przez rejon ich działania, umożliwi im prowadzenie działań dywersyjnych na obiekty rozmieszczone w tym rejonie. Ponieważ obiektów tych jest stosunkowo dużo i rozmieszczone są one na dużej przestrzeni, działania dywersyjne należy prowadzić na całym obszarze, aby można było skutecznie oddziaływać na te obiekty.

Czas działa na korzyść nieprzyjaciela. Należy więc wyjść z rejonu zagrożonego okrażeniem przy świetle dziennym, nie zważając na trudności organizacyjne tego rodzaju działań.

W zaistniałej sytuacji możliwe do przyjęcia wydają się dwa rozwiązania, z których **pierwsze** polegałoby na prowadzeniu przez 5 ppd działań opóźniających do późnego zmroku *), po czym — pod osłoną ciemności — pułk rozproszyłby się w lasach, a następnie przebijał do sił głównych 1 DPD, aby wspólnie z nimi wykonywać otrzymane zadania. **Drugie** rozwiązanie polegałoby na opóźnianiu częścią sił pułku działań 22 BGP nieprzyjaciela dla umożliwienia oderwania się siłom głównym, a następnie przejścia częścią sił pułku do prowadzenia działań dywersyjnych w innym, dogodniejszym rejonie.

Z bardziej szczegółowej analizy obu proponowanych rozwiązań wynika, że pierwsze z nich — aczkolwiek możliwe do przyjęcia i realizacji — napotykać może przy praktycznym wykonaniu szereg trudności

*) Zmrok w pierwszej dekadzie lipca zapada o 21.15.

i w rzeczywistości nie odpowiadałoby zamiarowi walki dowódcy 1 DPD, który przewidywał, że 5 ppd w określonej sytuacji może przejść do prowadzenia działań dywersyjnych. Do zasadniczych trudności przy realizowaniu omawianej formy działań dowódca pułku i oficerowie sztabu po wymianie poglądów — zaliczyli:

- dużą odległość (wynoszącą 80 km) oddzielającą pułk od sił głównych dywizji;
- konieczność — ze względu na posiadanie środków transportowych — korzystania z dróg kołowych;
- prawdopodobne duże siły nieprzyjaciela, które mogą się znajdować na tej 80-kilometrowej przestrzeni dzielącej pułk od sił głównych dywizji;
- niewielką ilość godzin nocnych (około 5) uniemożliwiającą pułkowi swobodne pokonanie odległości i połączenie się z siłami głównymi dywizji *);
- niekorzystny układ sieci dróg bitych, który wymagałby szukania obejść dla kolumn zmotoryzowanych pułku**), co przy słabej obronie maszerujących kolumn przez pododdziały szturmowe mogłoby doprowadzić do ich rozbicia;
- pokonanie tej odległości wymagałoby zbyt dużego wysiłku od żołnierzy — tym bardziej, że konieczne byłoby prowadzenie dość intensywnej walki z nieprzyjacielem dla połączenia się z siłami głównymi dywizji.

Drugie rozwiązanie kryje w sobie również wiele trudności i niespodzianek, których w chwili obecnej nie można jeszcze w pełni przewidzieć. Ze względu jednak na wymienione trudności rozwiązania pierwszego i argumentów wynikających z zamiaru przełożonego, do realizacji przyjęto drugie rozwiązanie, to znaczy przejście całością sił pułku powietrznodesantowego do prowadzenia działań dywersyjnych w nowym rejonie.

Ogólnie rzecz biorąc, za przyjęciem drugiego rozwiązania przemawiają dwa zasadnicze czynniki:

- a) konsekwentne dążenie do wykonywania zadań wynikających z zamiaru przełożonego (jest to jedna z najważniejszych i najbardziej skutecznych form walki spadochroniarzy na tyłach nieprzyjaciela);
- b) świadomość utraty sił i czasu przy znikomych nadziejach na pełne powodzenie planowanego przedsięwzięcia w pierwszym wypadku, to jest w działaniu w celu połączenia się z siłami głównymi 1 DPD, kiedy działania w drugim wypadku prawdopodobnie będą mogły dać większe efekty taktyczne, a także psychiczne, co nie jest również bez znaczenia.

*) Przyjmując, że średnia prędkość marszu wyniesie 5 km/godz., to i tak pułk może przejść zaledwie 25 km. Oczywiście zbliża to pułk do sił głównych dywizji, lecz nie zapewnia jeszcze połączenia się z nimi.

**) W kolumnach zmotoryzowanych znalazłyby się: ciągniki i moździerze baterii 120 mm moździerzy, PKM i PPK oraz radiostacje, wozy sanitarne i gospodarcze. W śmie — około 50 pojazdów mechanicznych typu GAZ-69.

W kontekście omówionych tu wniosków upada i nie może być brana w ogóle pod rozwagę trzecia ewentualność: prowadzenie przez 5 ppd walki w okrążeniu, w dodatku z nieprzyjacielem posiadającym przewagę ogólną, przy całkowitej pewności, że w miarę upływu czasu siły i środki pułku będą się wyczerpywać szybciej niż siły i środki nieprzyjaciela. W dodatku gdyby nawet pułk mógł walczyć w okrążeniu przez dłuższy okres czasu, to i tak nie ma żadnej nadziei, że będzie on przez cały czas wiązał siły 22 BGP. Należy przypuszczać, że prawdopodobnie do walki przeciwko pułkowi nieprzyjaciel będzie skierowywać stopniowo inne pododdziały, być może porządkowe, tyłowe, lub rozbite i odchodzące z pola walki, a 22 BGP przesunie do wykonywania innych zadań.

Wobec tego dowódca pułku polecił szefowi sztabu wydanie dowódcom pododdziałów zarządzeń dotyczących przejścia do nowej formy działań. Przez wydanie tych zarządzeń spowoduje się po prostu wcześniejszą realizację decyzji, którą w tym czasie wypracowałby dowódca pułku z udziałem określonej grupy oficerów sztabu pułku.

2. Decyzja dowódcy 5 ppd na podstawie położenia o 18.00 6.7.

Po dokładnej analizie całości wytworzonej sytuacji dowódca pułku o 19.00. 6.7 wezwał oficerów sztabu pułku (po uprzednim wyznaczeniu kierunkowych do poszczególnych pododdziałów) i zapoznał ich z powyższą przez siebie, następującą decyzją:

1. Nieprzyjaciel posiada nie zaangażowane w walce odwoły w sile dwóch batalionów z 22 BGP oraz podciąga świeże pododdziały: do dwóch kompanii żandarmerii polowej i dwóch — trzech kompanii policji, którymi to siłami może dokonać okrążenia pułku i zapewnić swobodne przejście dywizji pancernej idącej z kierunku BERLINA w kierunku PIŁA.

Liczę się z tym, że nieprzyjaciel będzie dążył do okrążenia pułku w rejonie: CZAPLINEK, WIERZCHOWO (2672), jezioro KOSSOBUDY (3060) i jezioro ZIELINIE (3460) oraz jezioro SIECINO (4066).

2. W celu uniknięcia bezpośredniego okrążenia pułku i uniemożliwienia mu połączenia się z siłami głównymi dywizji, zdecydowałem: włączając do składu pułku 8 ksz z 2 ppd całością sił wyjść z obecnego rejonu działania i grupami, w oparciu o kompanię szturmową przejść do działań dywersyjnych w rejonie: MACHLINY (2888), SZWECJA (1441), STRACZNO (02992), CZŁOPA (8476), DRAWNO (9859), RE CZ (0436), ŁOBEZ (4640), (wył), CZAPLINEK. Główny wysiłek pułku skierować początkowo przeciwko dywizji pancernej nieprzyjaciela przechodzącej po drogach: DOBRZANY (1428) — DRAWSKO POMORSKIE — SWIERCZYNA (2484); RE CZ — MIROSŁAWIEC (1474) — WAŁCZ; CHOSZCZNO — DRAWNO — CZŁOPA — PIŁA. Po czym dokonywać napałów na wykryte obiekty nieprzyjaciela w rejonie działania pułku, a w szczególności: środki wykrywania i naprowadzania stanowiska dowodzenia, wyrzutnie raketowe, magazyny, a także siły żywe nie-

przyjaciela; dezorganizować marsz idących kolumn i nie dopuszczać do zorganizowanego zajęcia przez pododdziały nieprzyjaciela rubieży obronnej na zach brzegu rz. PIŁA.

Działania dywersyjne prowadzić do nawiązania styczności z czołowymi dywizjami, których podejście do rubieży: DRAWSKO POMORSKIE, KALISZ POMORSKI, DRAWNO spodziewane jest pod koniec 10.7. Do 18.00 11.7 pułk zbierze się w m. KALISZ POMORSKI (0860).

3. Rozkazuję:

a) **Grupa Nr 1** — kryptonim „KLON” (patrole rozpoznawcze pułku) — prowadzić działania dywersyjne w rejonie: PGR GRZYBNO (4058c), (wył) jez. LUBIE (2854), OLESZNO (2850), (wył) jez. ŁOWICKIE (1850), (wył) MIELNO STARGARDZKIE (1440), SULIBOREK (0636), INSKO (2236), WĘGORZYNO (3436), ŁOBEZ (4640), RYDZEWO (4454), z zadaniem:

- dokonać minowania drogi DOBRZANY — DRAWSKO i atakować przechodzące tam kolumny;
- rozpoznać obiekt wykryty w lasach płd ŁOBEZ (4640) i dokonać nań napadu;
- niszczyć urządzenia wykrywania i naprowadzania oraz uszkodzić wyrzutnie baterii przeciwlotniczych pocisków kierowanych „HAWK” wykryte w rejonie działania;
- prowadzić rozpoznanie ruchu wojsk po drogach: INSKO (2236) — DRAWSKO POMORSKIE (3656) i DRAWSKO POMORSKIE — ŁOBEZ (4640) oraz dokonywać minowania tych dróg, organizować zasadzki i napady na przechodzące kolumny nieprzyjaciela;
- dokonać napadu na obiekt administracji miejscowej w m. DRAWSKO POMORSKIE;
- zniszczyć urządzenia przekaźnika telewizyjnego znajdującego się w rejonie 1 km wsch SULIBOREK (0838).

Działania prowadzić do 10.7, po czym ześrodkować się w lesie pñ jez. KRZEMIEN (1634) i tam oczekiwać przejścia wojsk własnych.

b) **Grupa Nr 2** — kryptonim „JESION” (15 ksz) — od 20.00 6.7 przejść do działań dywersyjnych w rejonie: (wył) jez. WASOSZE (3270), (wył) ZABINEK (2470 d), (wył) SIENICA (1864 a), PODRZADŁO WLK. (1658 c), SUCHOWO (1054), (wył) jez. MAKOWSKIE (0652), (wył) CHOSZCZENSKIE OSIEDLE (9848), RE CZ (0436), MIELNO STARGARDZKIE (1440), (wył) OLESZNO (2850), (wył) DRAWSKO (3462) z zadaniem:

- dokonać minowania i niszczenia drogi DRAWSKO POMORSKIE — ZŁOCIENIEC oraz wykonywać napady na przechodzące po tej drodze kolumny nieprzyjaciela;
- zaminować drogę biegnącą z SIENICA (1864 d) do ŻABINEK (2470 d) i zorganizować zasadzkę na kolumnę nieprzyjaciela w lesie, w rejonie ŻENSKO (2088 d);
- dokonać napadu na batalion epidemiologiczny rozmieszczony pñ ZOŁĘDOWO (2056);

- uszkodzić drogę między jeziorami: CZAPLE (2850) i jez. BUCIERZ (2650);
- rozpoznać obiekt rozmieszczony w lasach JAWORZE (1948), zniszczyć środki łączności i transportu npla, urządzenia naprowadzające oraz samoloty i śmigłowce na lotnisku, dokonywać napadów na pojedyncze pojazdy lub niewielkie kolumny nieprzyjaciela po drodze: RECZ (04336), PROSTYNIA (0852);
- niszczyć obiekty i urządzenia radiopelengacyjne, wykrywania i naprowadzania znajdujące się w rejonie działania;
- prowadzić rozpoznanie ruchu wojsk po drodze KALISZ POMORSKI — RECZ, a w nocy z 9 na 10.7 atakować przechodzące kolumny i nie dopuścić do zaminowania lub zerwania mostu na rz. DRAWA w rejonie PROSTYNIA.

Działania prowadzić do 5.00 10.7, po czym ześrodkować się w lesie pld RAWNO (9648), gdzie oczekiwać przejścia sił głównych czołowych dywizji.

c) Grupa Nr 3 — kryptonim „DĄB” (16 ksz) — z obecnie zajmowanego rejonu (3074) przejść w rejon lasów pld BIAŁY ZDRÓJ (0464), skąd prowadzić działania dywersyjne w rejonie: (wył) PODRZADŁO WLK. (1658 c), KALISZ POMORSKI, BIAŁY ZDRÓJ (0464), jez. STUDNICKIE (9870) i dalej na południe wzdłuż rzeki PŁOCICZNA i jez. OSTROWIEC, KONOTOPY (9256), SUCHOWO (1054), (wył) PODRZADŁO WLK. z zadaniem:

- zaminować drogę DRAWNO — CZŁOPA i wykonać uderzenie na przechodzące kolumny;
- sparaliżować pracę miejscowych urzędów, szczególnie zaś punktu werbunkowego;
- dokonać napadu na składy MPS w rejonie CYBOWO (0656);
- zniszczyć laboratorium MPS w rejonie DĘBSKO (0256);
- dokonać napadu na skład zaopatrzenia w MPS w rejonie DRAWSKO;
- prowadzić rozpoznanie rejonu BARNIRNIE (9254) w celu ustalenia siły npla i sposobu ochrony rozmieszczonego tam obiektu;
- w wypadku wykrycia wyrzutni raketowych npla dokonać napadu w celu zniszczenia środków wykrywania i naprowadzania, punktu elaboracyjnego i wreszcie wyrzutni raketowych;
- w razie stwierdzenia przesunięć tego obiektu dokonywać napadów i zasadzek, minować i uszkadzać drogi, po których będzie się przesuwał obiekt;
- w nocy z 7 na 8.7 ubezpieczyć działania grupy Nr 5 z kierunku PROSTYNIA (0850) na KALISZ POMORSKI;
- dokonywać minowania drogi DRAWNO — KALISZ POMORSKI oraz organizować zasadzki i napady na przechodzące kolumny nieprzyjaciela.

Działania prowadzić do świtu 11.7, po czym ześrodkować się w m. KALISZ POMORSKI, zorganizować ubezpieczenie i wyznaczyć

przewodników dla wprowadzenia pozostałych pododdziałów pułku wchodzących do rejonu ześrodkowania.

d) **Grupa Nr 4** — kryptonim „SOSNA” (8 ksz z 2 ppd) — zebrać się w lesie 2 km pñ st. CZARNE MAŁE (3688), zaminować drogę biegnącą z m. CZAPLINEK (3882) na ŁUBOWO (4092), włączyć do swego składu pułkowy patrol rozpoznawczy i przejść do działań w rejonie: NADARZYCE, SZWECJA (1404), (wył) WAŁCZ, (wył) STRĄCZNO (0292), KOLNO (1490), WIELBOKI (2286), (wył) MACHLINY (2888), z zadaniem:

- minować i wykonywać zawały leśne na drodze biegnącej z m. CZAPLINEK na WAŁCZ i dokonywać napadów na przechodzące po tej drodze kolumny nieprzyjaciela;
- prowadzić rozpoznanie rz. PIŁA na odcinku: NADARZYCE, CZECHYN (0808) i dezorganizować próby jej obsadzenia przez npla, szczególnie na odcinku: SZWECJA, CZECHYN;
- w nocy z 7 na 8.7 zorganizować wypad w rejon lasu pñd BUDY (2008) w celu zniszczenia urządzeń w warsztatach remontu samochodów oraz samochodów już wyremontowanych;
- uszkodzić drogę między jeziorami KRAPISKO DŁUGIE i TRZEBIESZKI (1606 d) i zorganizować tam zasadzkę w celu rozbicia przechodzących kolumn nieprzyjaciela;
- wydzielić grupę, która w ciągu nocy z 6 na 7.7 dokona zniszczenia stacji zakłóceń w rejonie pñn WITANKOWO (0206), a w drodze powrotnej uszkodzić urządzenia wzmacniające na linii WCZ w rejonie CZAPLA (0606);
- w dniach 8 i 9.7 szczególnie intensywnie oddziaływać na kolumny npla przechodzące po drogach: JASTROWIE (2220) — WAŁCZ i CZAPLINEK — WAŁCZ.

Działania prowadzić do świtu dnia 9.7, po czym ześrodkować się w rejonie SZWECJA, gdzie w dniu 11.7 oczekiwać dalszych zadań.

e) **Grupa Nr 5** — kryptonim „BRZOZA” (13 ksz) — do 21.00 6.7 zebrać się w lesie na wsch jez. DŁUSKO (3666), gdzie dołączą również pluton PPK i pluton saperów. W rejonie tym ukryć wyrzutnie, do ochrony których pozostawić grupę 15 żołnierzy i przejść w rejon lasów wsch MIROSŁAWIEC (1270). Następnie włączyć w skład swojej grupy dywizyjny patrol rozpoznawczy działający obecnie w rejonie SIENICA (1864) i prowadzić działania dywersyjne w rejonie: (wył) POZDZADŁO (1658 c), (wył) KALISZ POMORSKI, (wył) BIAŁY ZDRÓJ (0464), (wył) jez. SŁUDNICKIE (9878), wzdłuż rzeki PŁOCICZNA do jez. ZAMIEC (8086), CZŁOPA (8474), (wył) jez. NAKIELNA (9888), (wył) RUTOWICA (0084), (wył) pñd cypel jez. BYTYŃSKIE (0282), (wył) BRANIKOWO (0878), (wył) MIROSŁAWIEC, (wył) ŻABINEK (2470) z zadaniem:

- w ciągu nocy główny wysiłek działania skupić wzdłuż drogi KALISZ — MIROSŁAWIEC dla dokonywania napadów na przechodzące kolumny nieprzyjaciela;

- rozpoznać i ustalić siłę oraz skład załogi ochraniającej obóz jeńcki w lesie pld jez. ORLE MAŁE (1264). W wypadku stwierdzenia przygotowań do wywiezienia jeńców wojennych z tego rejonu, nie dopuścić do realizacji tego zamiaru;
- odbijać i uwalniać niewielkie grupy jeńców, jeśli nieprzyjaciel będzie ich używał do pracy w pobliskim rejonie lub dowoził do KALISZA POMORSKIEGO bądź MIROSŁAWCA;
- wykorzystując ubezpieczenie grupy Nr 3 z rejonu PROSTYNIA — KALISZ POMORSKI i uderzenie grupy 6 na MIROSŁAWIEC, w nocy z 7 na 8.7 dokonać napadu na obóz, zniszczyć ochronę i uwolnić jeńców, a następnie odprowadzić ich do lasu i wyznaczyć im punkt zbiórki w koszarach MIROSŁAWIEC;
- zniszczyć namiernik radiowy pln JEZIORKI (0074);
- dokonać napadu na wysunięte składy amunicji w lasach pln CZŁOPA.

W dniach 9 i 10.7 wspólnie z grupą 6 być gotowym do intensywnego oddziaływania na odchodzące kolumny nieprzyjaciela po drodze PIŁA — CZŁOPA na odcinku: (wył) CZŁOPA — PGR RUSINKOWO (9688 b), w godzinach rannych 11.7 ześrodkować się w lesie w rejonie TUCZNO (9676), a następnie przejść w rejon m. KALISZ POMORSKI osiągając go o 12.00.

f) **Grupa Nr 6** — kryptonim „JODŁA” (14 ksz) — do 20.00 6.7 opóźnić działania nieprzyjaciela, po czym rozproszyć się w lasach, zapewniając osłonę baterii moździerzy 120 mm. Do 4.00 7.7 ześrodkować się w lesie G. RACZA (2076 b) w gotowości do prowadzenia działań w rejonie: (wył) CZAPLINEK (3680), MACHLINY (2888), RUTOWICA (0084), BRANIKOWO (0878), MIROSŁAWIEC, ŻABINEK (2470) — z zadaniem:

- zaminować drogę MIROSŁAWIEC — WAŁCZ — lub WIERZCHOWO — SWIERCZYNA;
- rozpoznać rejon składów broni specjalnej rejonu przedniego w lasach pld SWIERCZYNA (2484) i w nocy z 6 na 7, wykorzystując moździerze 120 mm, dokonać tam dywersji. Częścią sił dokonać napadu na wyrzutnie przeciwlotniczych pocisków kierowanych „HAWK” w rejonie wsch JABŁONKOWO (1288). Po wykonaniu zadań ześrodkować się w bazie na wsch. skraju jez. BYTYŃSKIE;
- w godzinach 23.00—24.00 7.7 uderzyć na lotnisko MIROSŁAWIEC, uszkodzić stanowisko dowodzenia oraz zniszczyć część samolotów i załóg, po czym wycofać się do lasów pld jez. BYTYŃSKIE;
- w dniu 9 i 10.7 wspólnie z grupą Nr 5, oddziaływać intensywnie na kolumny npla odchodzące drogami: WAŁCZ — MIROSŁAWIEC i WAŁCZ — CZŁOPA.

Do 20.00 10.7 ześrodkować się w rejonie HANKI (1076), a następnie przejść do m. KALISZ POMORSKI osiągając go o 18.00 11.7.

g) Pozostałe pododdziały oraz sztab pułku do 23.00 6.11 przechodzą w rejon G. RACZA (2076), ubezpieczając się szczególnie z kierunku SOSNICA (2280) i WIERZCHOWO (2672).

4. Baza pułku * zorganizowana będzie przy grupie Nr 6, przypuszczalnie w rejonach:

- do 20.00 7.7 — G. RACZA (2076);
- od 3.00 do 20.00 8.7 — w lasach na wsch jezioro BYTYŃSKIE (0686);
- od 4.00 do 20.00 9.7 — w lasach pld jezioro BYTOŃSKIE (0284);
- od 20.00 9.7 do 7.00 11.7 w rejonie HANKI (1076) i od 9.00 11.7 w m. KALISZ POMORSKI.

5. Dla zapewnienia ciągłości dowodzenia pododdziałami pułku w czasie prowadzenia przez nie działań dywersyjnych, ustalam następujące punkty kontaktowe oraz hasła rozpoznawcze — patrz tabela nr 1. Dane te przekazać do wiadomości tylko dowódców poszczególnych grup.

6. Łączność radiową z bazą pułku utrzymywać na kierunku za pomocą radiostacji R-350, metodą krótkich rozmów radiowych 2—3 razy w ciągu doby. Kolejność, czas i częstotliwość pracy radiostacji, sygnały wywoławcze oraz zasady korespondencji ustali szef łączności pułku. Ustali on również częstotliwość i zakres pracy radiostacji na fali dyżurnej, na której dopuszcza się nadawanie niektórych wiadomości tekstem otwartym. Ponadto ustalam główne sygnały zagrożenia: **)

— silny atak nieprzyjaciela na bazę grupy	— 222;
— atak nieprzyjaciela, zmieniam bazę	— 333;
— zmienić bazę, odejść w nowy rejon	— 444;
— przejść w rejon bazy pułku	— 555;
— przejść do wspólnych działań z grupą	— 666;
— zaprzestać działań i pozostać w bazie	— 777;
— przejść na spotkanie na punkt kontaktowy	— 888.

7. Wykorzystując posiadane środki transportu, dostarczyć grupom środki materiałowe z pułkowego punktu gospodarczego. Ilościowego podziału środków materiałowych dokona kwatermistrz pułku, kierując się możliwościami przenoszenia środków materiałowych przez poszczególnych żołnierzy. Pozostałe środki materiałowe oraz broń zapakować i zamaskować w rejonie G. SARNKI. Miejsce to dokładnie wrysować na mapę i podać do wiadomości dowódców grup. Zmagazynowane w ten sposób środki traktować jako rezerwę na wypadek, gdy zabraknie ich w grupie lub gdy walka przeciągnie się poza przewidywany termin. Rannych i chorych po udzieleniu im pomocy lekarskiej pozostawić w gospodarstwach, których właściciele wyrażą na to zgodę.

8. Rozkazy do dalszych działań grup oraz zaopatrzenie dostarczyć do miejsc wybranych przez grupy do 20.00 5.7. Plan działania grup

*) Rejonu bazy nie wolno wyznaczać w ściśle określonym miejscu, ponieważ może się okazać, że wyznaczony rejon jest zajęty przez nieprzyjaciela. Dla wskazania nowego miejsca bazy (w wypadku konieczności organizowania jej w innym rejonie) pozostawia się w pobliżu podanego poprzednio rejonu kilku obserwatorów, którzy będą informować grupy o nowym miejscu bazy. Jeżeli jednak będzie to niemożliwe, należy wówczas korzystać z punktów kontaktowych.

**) Sygnały te mogą mieć zupełnie inną treść i znaczenie. Powinny one jednak być krótkie i dźwięczne, łatwe do odebrania i zrozumienia.

w nocy z 7 na 8.7 opracować i przedstawić mi do zatwierdzenia do 24.00 6.7.

3. Uzasadnienie decyzji dowódcy 5 ppd.

Po wszechstronnej ocenie położenia dowódca pułku zdecydował się przejść całością sił pułku do działań dywersyjnych. Na decyzji tej zaważyły następujące czynniki:

a) **Możliwości nieprzyjaciela** — w obecnym położeniu nieprzyjaciel może dokonać bezpośredniego okrążenia 5 ppd. W ten sposób zabezpieczy on przemarsz dywizji pancерnej z rejonu płn BER-LIN w kierunku PIŁA. Natomiast po wycofaniu się pułku z tego rejonu i przejściu do kompleksów leśnych z zadaniem prowadzenia działań dywersyjnych, możliwości skutecznego oddziaływania na pułk znacznie się zmniejszą. Jak wynika z ilości sił posiadanych przez przeciwnika w tym rejonie, będzie on mógł użyć przeciwko pułkowi nie więcej jak pięć — sześć kompanii, co nie stwarza aż tak poważnego zagrożenia, zważywszy, że działania prowadzone będą w terenie lesisto-jeziornym i na dużej przestrzeni. Gdyby jednak nieprzyjaciel zdecydował się użyć do zwalczania grup większych sił, to wówczas będzie on musiał osłabić jednostki walczące z wojskami nacierającymi od czoła, bądź też zmniejszyć ochronę któregoś obiektu. Wypadek taki będzie jednak miał miejsce bardzo rzadko.

Należy również oczekiwać, że we wszystkich stałych obiektach znajdujących się na tym obszarze zostanie wzmoczona czujność przeciwnika. Ponadto należy liczyć się z tym, że po załamaniu oporu nieprzyjaciela przez oddziały nacierające od czoła napływ jego pododdziałów do rejonu działań będzie się zwiększał i w niektórych wypadkach może to poważnie zagrażać działalności grup.

Dlatego też, biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności, celowo jest prowadzić działania dywersyjne silnymi liczebnie i ogniowo grupami, które w określonych warunkach mogłyby mieć wystarczającą przewagę lub przynajmniej były zdolne do prowadzenia walki w sposób możliwie dla siebie korzystny, przy zachowaniu zdolności do dalszego wykonywania postawionych im zadań.

Grupy takie powinny być organizowane na bazie kompanii szturmowej. Taki skład i wielkość grup mogą się okazać wyjątkowo odpowiednie podczas:

- minowania dróg i wykonywania zasadzek i napadów na przechodzące po tych drogach kolumny nieprzyjaciela;
- prowadzenia walki z pododdziałami nieprzyjaciela przeznaczonymi do zwalczania grup;
- ataku lub napadu na szereg obiektów nieprzyjaciela rozmieszczonych w rejonach działań grup, głównie zaś takich, jak: wysunięte składy broni specjalnej rejonu przedniego, stanowisko dowodzenia, obóz jeńców wojennych, lotniska itp.

Mając na uwadze możliwość przemarszu dywizji pancерnej po drogach przebiegających przez obszar na północ od rzeki NOTEĆ oraz

brak pewności, którymi drogami faktycznie ta dywizja będzie przechodzić, powinno się działać grupami tak, aby wszystkie drogi główne były objęte ich działaniami. W początkowym okresie główny wysiłek działań należy skierować przeciwko tej dywizji.

b) Siły i możliwości 5 ppd. W obecnym położeniu 5 ppd ma jeszcze możliwość prowadzenia działań opóźniających przez zaangażowanie 15 i 16 ksz oraz 8 ksz z 2 ppd. Użycie tych kompanii na kierunkach: CZAPLINEK (3880) — PŁAWNO (3280) i KUCZEWO (4878) — ZŁOCIENIEC (3466) spowodować by mogło związanie w walce 22 BGP przez całą noc z 6 na 7.7, gdyby nie fakt, że na tyły tych kompanii mogą uderzyć dwie kompanie żandarmerii polowej i około trzech kompanii policji z ośrodka szkolenia; razem — około 5 kompanii. Powstałaby zatem sytuacja, w której pułk zmuszony byłby się bronić w warunkach silnej przewagi nieprzyjaciela. Wobec takiego stanu rzeczy korzystniej będzie, jeśli pułk już w tym położeniu zacznie się odrywać od nieprzyjaciela, rozproszy się i przystąpi do prowadzenia działań dywersyjnych. Zamiast być atakowanym — będzie mógł atakować i napadać. Działanie takie będzie skuteczniejsze i przyniesie większe efekty taktyczne i psychiczne.

Koncepcja połączenia się z 1 DPD — oprócz trudności jej realizacji wymienionych w rozważaniach wstępnych — upada także i w świetle rezultatów, jakie może uzyskać pułk przechodząc do prowadzenia działań dywersyjnych na tyłach walczących wojsk nieprzyjaciela.

Biorąc pod uwagę straty pułku wynoszące pod koniec dnia 10% w sprzęcie i do 25% w ludziach, pułk może przejść do działań dywersyjnych z następującą ilością ludzi i sprzętu:

Wyszczególnienie	ludzi	pmk	rkmD	granatników	dział bo 82 mm	moździerzy 120 mm	PPK	PKM-2	radiost. R-350	samocho. teren. osob. Gaz-69	ciągników Gaz-69	samocho. sanit. Gaz-69	cystern. Gaz-69
Desantowało	742	697	45	45	18	18	3	4	8	6	58	5	4
Straty	185	175	5	5	2	2	1	1	—	1	6	1	1
W pułku pozostaje	557	522	40	40	16	16	2	3	8	5	52	4	3
Przybyło z 8 ksz 2 ppd i partoli rozpoznawczych dywizji	100	84	8	8	2	—	—	—	—	—	—	—	—
Razem do działań	657	606	48	48	18	16	2	3	8	5	52	4	3
Należy ukryć	—	87	5	5	6	10	2	3	—	5	46	4	3
Do działań można użyć	657	519	43	43	12	6	—	—	8	—	6	—	—

Mając na uwadze nakazane połączenie się pododdziałów przy wychodzeniu z rejonu zagrożonego okrążeniem — grupy powinny przejść do działań dywersyjnych w następującym składzie:

Grupy	Wyszczególnienie							
	ludzi	pmk	rkmD	granatników	dział bo 82 mm	moździerzy 120 mm	ciągników Gaz-69	radiostacji
Grupa 1: dwie drużyny z plut. rozpoznawczego 5 ppd	15	9	2	2	—	—	—	1
Grupa 2: 15 ksz	86	62	8	8	2	—	—	1
Grupa 3: 16 ksz i część b. wsparcia	126	102	8	8	2	—	—	1
Grupa 4: 8 ksz i patrol rozpoznawczy pułku	93	69	8	8	2	—	—	1
Grupa 5: 13 ksz i żołnierze z plutonu PPK, plutonu sap. i dywizyjnego patrolu rozp.	142	118	8	8	2	—	—	1
Grupa 6: 14 ksz i żołnierze z baterii moździerzy 120 mm	150	128	8	7	2	6	6	1
SD pułku: grupa oficerów sztabu i część kompanii wsparcia pułku oraz tyłów pułku	45	31	2	2	2	—	—	2
Razem do działań:	657	519	44	43	12	6	6	8

Realne możliwości przejścia pułku do działań dywersyjnych z położenia o 13.00 6.7 są następujące:

— patrole rozpoznawcze pułku w sile drużyny (15 żołnierzy) mogą wycofać się bez walki w inny rejon (podany w decyzji) i tam wykonywać zadania dywersyjne. Będzie to niewielka, lecz sprawna i ruchliwa grupa dywersyjna, która wykonując postawione jej zadania prawdopodobnie odniesie większe sukcesy niż w walce w okrążeniu.

— 15 ksz, która w tym położeniu nie jest zaangażowana w walce, zbiera się w rejonie lasów wsch jez. LEŚNIÓWEK (3862), skąd może już obecnie odchodzić w rejon lasów na płd DRAWSKO POMORSKIE. Po drodze może ona uderzyć częścią sił na kompanię żandarmerii, co spowodowałoby odwrócenie jej uwagi od rejonu okrążenia i swobodniejsze działanie 13 ksz. Uderzenia tego 15 kompania nie musi wykonywać, jeżeli kompania żandarmerii znajdzie się poza rejonem jej odejścia.

— 13 ksz znajduje się w styczności z pododdziałem piechoty 1/22 BGP, ma jednak dogodne warunki terenowe i może pod osłoną niewielkich grup ogniowych odejść w rejon lasu między jeziorami CZARNE (3866) i SKĄPE (3868). Podmokły teren i brak dróg na kierunku

jej odejścia wyklucza pościg zmotoryzowanych kolumn nieprzyjaciela, a jego pojedyncze pododdziały piesze będą miały ograniczone możliwości pościgu. W tej sytuacji przewaga kompanii będzie stosunkowo duża, co umożliwi jej skuteczne oddziaływanie ogniowe na ścigające pododdziały nieprzyjaciela i szybkie oderwanie się. Kompania ta pod osłoną nocy może niewielkimi grupami swobodnie przejść do wyznaczono jej rejonu działań i w oparciu o duże kompleksy leśne może tam swobodnie wykonywać postawione jej zadania.

— 16 ksz nie jest w styczności z nieprzyjacielem, może więc bez walki odchodzić do wyznaczonego jej rejonu działania. Znajdując się w stosunkowo korzystnym położeniu, powinna ona otrzymać najdalszy rejon działania. Zadania, jakie kompania otrzymała do wykonania, są poważne i wykonanie ich w nakazanym czasie ograniczy w dużym stopniu możliwości nieprzyjaciela.

— 8 ksz z 2 ppd włączona została do 5 ppd dlatego, że brak jest dokładnych danych o położeniu i dalszych zadaniach 2 ppd. Z danych otrzymanych od „lotnika” wiadomo, że 2 ppd prawdopodobnie zbiera się w lasach pld BORNE SULINOWO (4098) i że w pobliżu 2 ppd znajduje się jeden z batalionów 22 BGP. Można więc przypuszczać, że pułk ten w ciągu nocy będzie prowadził walkę. Przemarsz 8 ksz na odległość 30 km, jaka dzieli ją od 2 ppd, wymagać będzie około 6—7 godzin. Kompania ta podczas marszu musiałaby prawdopodobnie stoczyć walkę z przeciwnikiem, co opóźniłoby jej marsz o dalsze 2—3 godziny. Po 9—10 godzinach, a więc około 5.00 7.2, 2 ppd może być już w zupełnie innym rejonie. W tej sytuacji korzystniejsze będzie podporządkowanie tej kompanii 5 ppd. Mając na uwadze możliwość nawiązania łączności z 2 ppd i konieczność oddania mu 8 ksz, wydzielono dla niej rejon działania znajdujący się w najmniejszej odległości od rejonu działania 2 ppd.

— 14 ksz znajduje się obecnie w niezwykle trudnym położeniu, w którym niewątpliwie niełatwo będzie jej oderwać się od nieprzyjaciela. Dlatego też jej działanie, wspierane ogniem dwóch baterii 120 mm moździerzy, powinno się przeciągnąć do późnych godzin wieczornych, aby pod osłoną nocy mogła ona oderwać się od nieprzyjaciela, zebrać się w wyznaczonym jej rejonie G. RACZA (2076), po czym przejść do działań w wyznaczonym rejonie. Zadania, jakie ma wykonywać kompania, będą miały poważny wpływ na dalsze działania nieprzyjaciela.

— Sztab i inne pododdziały pułku (w sile około 45 żołnierzy), aby uniknąć okrążenia, muszą natychmiast wyjść z zajmowanego rejonu. W tym celu część ludzi należy wydzielić do rozpoznania i ubezpieczenia przemarszu sztabu pułku do rejonu G. RACZA (2076). Ponieważ liczebność i siła ogniowa tej grupy będzie stosunkowo niewielka ze względu na jej skład i wyszkolenie — baza jej powinna znajdować się w rejonie bazy 14 ksz (Grupa „JODŁA”).

— Sprzęt ciężki, taki jak działa bo 82 mm, kompanie szturmowe zabierają ze sobą w ograniczonej ilości, mimo iż ich użycie w zasadzkach i przy niszczeniu dużych obiektów może się okazać bardzo korzystne. Sprzęt samochodowy należy pozostawić w dotychczasowych rejonach dzia-

łania. Do wsparcia działań grup należy wykorzystać moździerze 120 mm, które mogą być szczególnie przydatne podczas ataku na wysunięte składy broni specjalnej rejonu przedniego i lotniska. Ogień moździerzy na wysunięte składy broni specjalnej i na lotniska może spowodować większe straty w sprzęcie niż bezpośredni atak na nie spadochroniarzy. Możliwe też jest połączenie obu tych metod działania przy niszczeniu wymienionych obiektów. Jeśli jednak nie przewiduje się wykorzystania moździerzy w czasie działań grupy, to podczas przemarszu lub w czasie walki będą one tylko przeszkadzać i obsługi po prostu porzucą je po drodze, dokonując pewnych uszkodzeń. Ze względu na duży ciężar i wymiary sprzętu, trzeba będzie pozostawić w ukryciu i zamaskować wyrzutnie PPK, karabiny plot PKM-2 oraz wszystkie samochody.

c) Teren i czas; w tym wypadku zarówno teren, jak i czas będą wpływały na działanie pułku w dwóch okresach, a mianowicie:

— podczas opóźniania i odrywania się pododdziałów pułku od nieprzyjaciela;

— podczas prowadzenia działań dywersyjnych.

W okresie pierwszym teren będzie sprzyjał prowadzeniu działań opóźniających. Mała ilość dróg prowadzących przez przesmyki między jeziorami, do tego w terenie zalesionym, umożliwi zorganizowanie długotrwałego oporu — tym bardziej, że teren ten poważnie ogranicza możliwości manewrowe, szczególnie kolumn zmotoryzowanych.

Z drugiej jednak strony czas, w którym nieprzyjaciel może dokonać okrążenia tego rejonu siłami żandarmerii polowej i policji, może wynieść nie więcej jak 1,5—2 godziny, zaś 1 i 3/22 BGP mogą wzmocnić tę rubież za około 3—4 godziny. Wobec tego pododdziały wychodzące już teraz z walki nie napotkają większych sił przeciwnika; za 1,5 godziny będą musiały szukać miejsc nie bronionych, natomiast za 3—4 godziny prowadzić walkę o wyjście z okrążenia. Dlatego też korzystniej jest rozpocząć odchodzenie już obecnie, w dzień, bez konieczności wdawania się w walkę, niż oczekiwać nocy i przebijać się przez dość silne zgrupowanie nieprzyjaciela.

W obecnej sytuacji nawet w dzień istnieją realne możliwości oderwania się od nieprzyjaciela, bowiem teren jest pagórkowaty i zalesiony, a tam gdzie brak jest lasów, istnieją zbożowe uprawy, za których zasłoną można swobodnie przejść pieszo do większych kompleksów leśnych. W samym rejonie walki teren jest niedogodny do pościgu pododdziałami pancernymi lub pododdziałami na transporterach, natomiast znakomicie sprzyja działaniom pododdziałów pieszych.

Z powyższego wynika więc, że korzystniej będzie przejść do działań dywersyjnych z obecnego położenia pułku, i że zamierzenie to może mieć pełną szansę realizacji, jeżeli tylko wszystkie właściwości terenu zostaną umiejętnie wykorzystane.

W okresie drugim — prowadzenia działań dywersyjnych — teren umożliwi podział obszaru pułku na rejonu działania grup. Zapewnia on również stosunkowo dogodne rozmieszczenie grup, a niewielkie odległości do obiektów dywersji i słabo rozwinięta sieć dróg bitych, szczególnie w kompleksach leśnych, w znacznym stopniu ułatwiają działanie

grup. Ponadto w rejonach działań grupy występuje większa ilość obiektów godnych dywersji, co stwarza realne przesłanki dokonywania dywersji zarówno w przestrzeni, jak i w czasie.

Należy również podkreślić, że w sytuacji, w jakiej znalazł się pułk, teren ułatwił podjęcie decyzji przejścia do działań dywersyjnych. W innym terenie działania te nie mogłyby być prowadzone, ponieważ jedynie teren zakryty, górzysty i połałdowany stwarza dogodne warunki maskowania grup, skrytego podejścia do obiektu dywersji i wycofania się po wykonaniu zadania. Stanowi on w wielu wypadkach naturalną osłonę przed ogniem nieprzyjaciela. W terenie równinnym o niewielkiej ilości pokrycia niemożliwe byłoby przejście pododdziałów powietrzno-desantowych do działań dywersyjnych.

Dowódca pułku, stawiając zadania grupom, nie zawsze określi czas ich wykonania. W tym konkretnym wypadku rozwiązanie takie jest do przyjęcia, ponieważ niektóre obiekty mogą zmienić swoje położenie, a na ich miejscu mogą się pojawiać inne. Dlatego też przyjęto, że będzie się podawać czas wykonywania zadania przez grupy tylko wówczas, gdy z punktu widzenia rozwoju działań zadanie takie należy bezwarunkowo wykonywać lub wtedy, gdy jednoczesne wykonywanie kilku zadań przez różne grupy zwiększa prawdopodobieństwo ich wykonania.

Prowadzenie działań dywersyjnych przez grupy w okresie od 7 do 10.7 wynika po prostu z przewidywanego tempa działania nacierających wojsk, które przejdą do działań zaczepnych na kierunku BYDGOSZCZ—PIŁA w dniu 7.7 o świcie. Na kierunku BYDGOSZCZ—KOSZALIN związki taktyczne 2A rozpoczęły działania zaczepne w dniu 6.7 wraz z wysadzeniem desantu powietrznego. Odległość rejonu działania pułku od rubieży wejścia do walki związków taktycznych 2 A wynosi 130 km. Przyjmując, że średnie tempo natarcia w ciągu pierwszego i drugiego dnia walki wyniesie 30 km na dobę, a w następnych dniach 50 km i więcej — czołowe związki taktyczne 2 A mogą przejść przez rejon działań pułku w czwartym dniu operacji, to jest pod koniec dnia 10.7. Jest rzeczą możliwą, że grupa „SOSNA” i grupa „JODŁA”, które działają na wschodnim skraju obszaru działania pułku, mogą się spotkać z wojskami nacierającymi od czoła o jeden dzień wcześniej, to jest 9.7.

d) Organizacja dowodzenia. Dotychczasowa organizacja dowodzenia pułkiem nie odpowiada wymaganiom prowadzenia działań dywersyjnych głównie dlatego, że:

— po pierwsze — dla przekazywania zadań związanych z przejściem pułku do działań dywersyjnych nie wolno używać radiostacji, gdyż mogłoby to spowodować przechwycenie ich przez nieprzyjaciela, co w konsekwencji dałoby łatwe do przewidzenia rezultaty;

— po drugie — pułk posiada zaledwie 8*) radiostacji R-350, które odpowiadają wymaganiom dowodzenia grupami.

Dlatego dla usunięcia pierwszej z wymienionych trudności celowe będzie wyznaczenie oficerów łącznikowych, którzy podczas stawiania

*) Patrz zał. Nr 2 do niniejszego zeszytu.

zadań przez dowódcę pułku będą notowali je lub wrysowywali na mapę, po czym ustalą miejsca spotkania z dowódcami poszczególnych pododdziałów i tam przekażą im nowe zadania.

Jednocześnie jednak nie wolno dopuścić do zupełnej ciszy radiowej w tym okresie. Mimo wypracowywania nowych zadań należy dążyć do tego, aby radiostacje pracowały z taką samą intensywnością jak poprzednio. Niezachowanie tego warunku może wzbudzić czujność nieprzyjaciela.

W drugim wypadku powstała trudność wyposażenia większej ilości grup w radiostację R-350, wskutek czego ograniczono się do prowadzenia działań tylko sześcioma grupami. W takiej sytuacji można było wyposażyć każdą grupę w radiostację R-350. Ponadto na stanowisku dowodzenia pozostawiono 2 radiostacje R-350, co zapewnia utrzymanie łączności na kierunku przez jedną radiostację z trzema grupami w różnym czasie.

Rozwiązanie takie nie jest wygodne, ponieważ przy jego zastosowaniu wydłuża się czas pracy radiostacji na stanowisku dowodzenia. W tym wypadku można grupę „JODŁA”, przy której znajdować się będzie SD pułku, pozbawić radiostacji R-350; wówczas trzema radiostacjami znajdującymi się na SD pułku można będzie pracować z pięcioma grupami. Zabieg ten może bardzo być skuteczny i potrzebny.

Stanowisko dowodzenia pułku będzie się znajdowało w bazie grupy „JODŁA”. Gdyby jednak okazało się, że utrzymanie łączności z grupami jest niemożliwe (ze względu na teren i duże odległości), to wówczas można będzie przenieść SD pułku w rejon bazy innej grupy lub tylko wysłać tam patrol z radiostacją R-350.

Szczegółowe postawienie zadań grupom, jak to zaproponowano w niniejszym rozwiązaniu, spowodowane zostało tym, że dowódca pułku przewiduje pewne trudności w dowodzeniu grupami związane z przejściem pułku do nowej formy działań. Dlatego wysyłając oficerów sztabu do poszczególnych grup, uznał za celowe postawienie im szczegółowych zadań. Otrzymane zadania będą stanowiły podstawę do planowania działań dywersyjnych przez dowódców grup.

e) Środki materiałowe. Z materiałowych środków walki w pułkowym punkcie gospodarczym o 18.00 6.7 pozostało:

- 2,1 jo amunicji do PW, pmK, rkmD i granatników;
- 0,5 jo amunicji do moździerzy 120 mm;
- 1652 miny WPD (na desantowanych żołnierzy);
- 415 kg materiału wybuchowego (na desantowanych żołnierzy);
- 1652 dzienne racje żywnościowe (na desantowanych żołnierzy).

Z powyższego wynika, że nie zachodzi potrzeba ograniczania wyposażenia grup w środki walki. Mając jednak na względzie ograniczone możliwości przenoszenia ładunków przez pojedynczego żołnierza, należy je rozłożyć racjonalnie na całą grupę.

Jeżeli przyjąć, że żołnierz może dźwigać 30—35 kg, to przydział środków materiałowych dla grupy i ich ciężar mogą się kształtować następująco:

- amunicja do:
 - pmK: 150 szt. — 3,3 kg;
 - rkmD: 1500 szt. — 33 kg;
 - granatnika: 10 szt. — 41,7 kg;
 - działa bo: 15 szt. — 60 kg;
 - 120, mm moźdz. 25 szt. — 430 kg;
- miny:
 - WPD: po 2 szt. na żołnierza — 5 kg;
 - granaty i inne wypos. żołn. — 10 kg;
- materiał wybuchowy na 1 żołnierza — 0,5 kg;
- racje dzienne: po 2 na żołnierza — 2,5 kg.

Przy zachowaniu tej proporcji środki materiałowe przenoszone przez jednego żołnierza — nie licząc amunicji do 120 mm moździerzy *) — będą średnio ważyć:

- broń osobista, granaty itp. do 8 kg;
 - amunicja do pmK 1,5 jo — 3,3 kg;
 - dwie miny WPD — 5,0 kg;
 - materiał wybuchowy — 0,5 kg;
 - dwie racje dzienne — 2,5 kg;
 - amunicja do rkmD — 3,3 kg;
 - amunicja do granatnika (po 1 pocisku na żołnierza) — 4,2 kg;
 - amunicja do działa bo (po 2 pociski na żołnierza) — 8 kg;
- Razem: 34,8 kg,

nie licząc wagi działa bo itp. To właśnie obciążenie pojedynczego żołnierza będzie decydować o wyposażeniu grupy.

Biorąc to pod uwagę, można grupom przydzielić następujące ilości środków materiałowych:

Nazwa grupy	Przydział amunicji i innych środków mat.	Amunicja do pmK	Amunicja do rkm D	Amunicja do granatnika	Amunicja do dział bo	Amunicja do moździerzy	Miny do WPD	Materiał wybuchowy w kg	Lont w mb	Detonatory w szt.	R żywn. SPD
Grupa „KLON“		1.650	3.000	20	—	—	30	15	50	100	30
Grupa „JESION“		12.960	12.000	80	30	—	200	70	100	200	172
Grupa „DĄB“		16.500	12.000	80	30	—	260	80	120	250	252
Grupa „SOSNA“		11.550	12.000	80	30	—	190	80	100	200	186
Grupa „BRZOZA“		18.900	12.000	80	30	—	300	70	100	200	284
Grupa „JODŁA“		20.250	12.000	70	30	150	300	70	200	300	300
SD pułk „KALINA“		16.200	3.000	20	30	—	220	30	100	100	216
Razem:		98.010	66.000	430	180	150	1.500	415	780	1.350	1.440

*) Dopóki moździerze wykorzystywane będą w grupie, dopóty amunicja do nich przewożona będzie na samochodach i dlatego jej ciężaru w tym rozważaniu się nie uwzględnia

W ten sposób podzielone środki materiałowe na ogół powinny zaspokoić potrzeby walki, chociaż muszą być zużywane bardzo racjonalnie, głównie zaś amunicja do pmK. Racji żywnościowych wystarcza zaledwie na dwa dni, co niewątpliwie będzie wpływać ujemnie na tok działań. Mimo iż działamy na własnym terenie, trzeba ograniczyć korzystanie z zasobów miejscowych, szczególnie w dniach 9—10.7, kiedy to przewidywać należy duże zagęszczenie tego rejonu oddziałami nieprzyjaciela.

f) Przewidywane działania wojsk własnych nacierających od czoła wpłynęło między innymi na określenie czasu działania grup (6—10.7, a więc 4 doby). Dowódca pułku ocenił, że do rejonu działań 5 ppd związki taktyczne 2A nacierające od czoła mogą podejść pod koniec dnia 9.7, a do rubieży: DRAWSKO POMORSKIE, KALISZ POMORSKI, DRAWNO — w dniu 10.7. Licząc się z tym, że nieprzyjaciel może obsadzić rubież obronną rz. PIŁA i jednocześnie uporczywie bronić rejonu m. PIŁA i WĄLCZ, dowódca pułku polecił grupie „SOSNA” dezorganizować zajmowanie przez wycofujące się pododdziały nieprzyjaciela obrony wzdłuż rz. PIŁA, szczególnie na odcinku NADARZYCE — SZWECJA, uważając, że może to przyspieszyć przeprawę nacierających oddziałów i połączenie się grup ze związkami taktycznymi 2 Armii. Być może, podczas wykonywania zadań uda się dowódcy pułku skierować do tego rejonu dodatkowe grupy.

4. Plan działania grup dywersyjnych

Plan działania grup w zależności od szczebla dowodzenia może być opracowywany bądź przez szefa rozpoznania pułku, bądź też przez szefa sztabu przy wydatnej pomocy oficerów sztabu. W rozpatrywanym przez nas przykładzie obowiązek opracowania planu działań grup przypadnie w udziale szefowi sztabu 5 ppd.

Podstawą do opracowania planu działania grup jest w zasadzie decyzja dowódcy pułku. Plan jest wewnętrznym dokumentem sztabu; na podstawie tego planu stawia się zadania bojowe grupom oraz kieruje ich działaniami.

Plan działania grup może być sporządzony bądź w formie graficznej na mapie, bądź też opisowej w postaci tabeli. W zasadzie plan ten w swojej treści powinien zawierać:

- numerację, skład i kryptonim grupy;
- numer, nazwę lub wyszczególnienie rejonu działania;
- datę i kolejność wykonywania zadań przez grupę;
- terminy składania meldunków;
- punkty kontaktowe i czas ich istnienia;
- hasła rozpoznawcze;
- uwagi o wykonaniu zadań.

Oprócz wyżej wymienionych zagadnień, w planie można ująć również inne zagadnienia, jak na przykład: wyposażenie grupy, numery i rejonu baz zajmowanych kolejno przez grupę, zadania lub czynności

Tabela nr 1

KRYPTONIMY, PUNKTY KONTAKTOWE I HASŁA ROZPOZNAWCZE

Kryptonimy grup	Terminy, punkty i hasła rozpoznawcze	3.00. 7.7-4.00 8.7			5.00. 8.7-6.00 9.7			6.00 9.7-20.00. 10.7			Uwagi
		Punkt kontaktowy	Hasło	Odzew	Punkt kontaktowy	Hasło	Odzew	Punkt kontaktowy	Hasło	Odzew	
Grupa 1 „KLON“	płd jez. KOLK (2244b)	KARABIN	KRZEMIEN	L. WALERIA-NOWO (1640c)	Dowolna liczba poniżej 10	Uzupełn. do liczby 10	c. 122.6 (2250b)	PILOCIK	OSŁONA	Uwagi Z punktów kontaktowych korzysta się tylko i wyłącznie wtedy, kiedy nie można nawiązać łączności radiowej (lub na życzenie przełożonego) względnie wtedy, kiedy baza pułku jest w innym niż podano rejonie, a zachodzi konieczność przekazania meldunku bezpośrednio dowódcy pułku.	
Grupa 2 „JESION“	c. 128.9 (2262d)	LUFA	LUBIE	G. JELENIA (1652c)	Dowolna liczba poniżej 15	Uzupełn. do liczby 15	Pojed. zabud. JANOW (0248d)	CZASZA	LINKI		
Grupa 3 „DĄB“	rej. gorzelni (0458b)	STOPKA	SZEROKIE	ZWIROWNIA (0254b)	Dowolna liczba poniżej 7	Uzupełn. do liczby 7	L. ROGOŻ-NICA (8862d)	SYGNAŁ	SKOK		
Grupa 4 „SOSNA“	Młyn NOWA WIEŚ (2692c)	NARŁADKA	NADARZYCE	Płn brzeg jez. OKÓNIEWO (2096)	Dowolna liczba poniżej 20	Uzupełn. do liczby 20	Pojed. domek (0692d)	SZELKI	UPRZAŻ		
Grupa 5 „BRZOZA“	wsch. jez. ORLE (1466d)	OSŁONA	ORLE	Pojed. zabud. JAZIORKI (0272b)	Dowolna liczba poniżej 25	Uzupełn. do liczby 25	Stodoła (9280c)	TORBA	SPADOCHRON		
Grupa 9 „JODŁA“	Pojed. zabud. WIERZCHOWO (2678d)	PISTOLET	PIECNIK	Stodoła (0482b)	Dowolna liczba poniżej 21	Uzupełn. do liczby 21	NOWY MŁYN (9272a)	ZAPASOWY	GŁÓWNY		
SD pułku „KALINA“	G. RĄCZA (2076b)	GRANAT	GORA	PIŁAWKA (0886d)	Dowolna liczba poniżej 13	Uzupełn. do liczby 13	PRUCHNIKOWO (0886c)	START	LADOWANIE		

ORGANIZACJA 5 ppd PRZYJĘTA DO ĆWICZENIA

L. p.	Wyszczególnienie	Ludzi	Uzbrojenie						Środki łączności					Środki transportowe							Uwagi		
			pmK	granatniki	rkmD	działa bo 82 mm lub PKM-2	moździerze 120 mm	wyrzutnie PPK	radiostacja R-125	radiostacja R-350	radiostacja R-105	radiostacja R-126	odbiornik R-313	GAZ-69 osob. terenowy	GAZ-69 ciągnik	GAZ-69 sanitarny	GAZ-69 cysterna	Star 66	Przyczepy 3 t	Kuchnie przyczepy		Samoch. warszt.	
1.	DOWÓDZTWO I SZTAB PUŁKU	37	37	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	4	3	-	-	-	-	-	-	-	-
2.	KOMPANIA DOWODZENIA	142	130	6	6	-	-	-	2	8	20	14	1	-	14	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton łączności	35	35	-	-	-	-	-	2	8	20	2	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton rozpoznawczy	31	25	3	3	-	-	-	-	-	-	4	-	-	4	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton saperów	31	25	3	3	-	-	-	-	-	-	4	-	-	4	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton układania spadochronów	27	27	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton PKM-2	24	24	-	-	4	-	-	-	-	-	4	-	-	4	-	-	-	-	-	-	-	-
3.	KOMPANIA SZTURMOWA (4 w ppd)	114	96	9	9	3	-	-	-	-	-	15	1	-	4	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton szturmowy (3 w ksz)	31	25	3	3	-	-	-	-	-	-	4	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton dział bo 82 mm	16	16	-	-	3	-	-	-	-	-	1	-	-	3	-	-	-	-	-	-	-	-
4.	BATERIA WSPARCIA	78	78	-	-	6	-	3	-	-	-	9	-	-	13	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton wyrzutni PPK	7	7	-	-	-	-	3	-	-	-	3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton dział bo 82 mm	33	33	-	-	6	-	-	-	-	-	3	-	-	6	-	-	-	-	-	-	-	-
	- pluton moździerzy 120 mm	33	33	-	-	-	6	-	-	-	-	3	-	-	6	-	-	-	-	-	-	-	-
5.	KOMPANIA OBSŁUGI	79	71	3	3	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2	5	4	30	10	4	3	-	-
	Razem w ppd	792	700	45	45	18/4	6	3	2	8	20	83	5	6	48	5	4	30	10	4	3	-	-

1) Na okres działań 5 ppd wzmocniony został dwoma bateriami 120 mm moździerzy = 12 moźdz.
2) Z samochodów wymienionych w etacie desantowane mogą być tylko samochody typu GAZ-69.

U w a g a : 1) Do rozwiązania niniejszego ćwiczenia należy przyjąć powyższą tabelę.
2) Jednocześnie unieważnia się tabelę nr 2 zamieszczoną w „Zeszytach Taktycznym” nr 8(15).

25

innych rodzajów wojsk współdziałających z grupami (np. partyzanci) lub wykonujących zadania na korzyść grup (lotnictwo, marynarka wojenna itp.).

Plan działania grup opracowuje się na cały okres działań z tym, że w miarę potrzeby uaktualnia się go stawiając konkretne zadania dowódcom grup. W rozpatrywanym przez nas przykładzie plan działania grup opracowany jest na okres jednej doby.

W naszym rozwiązaniu uznaliśmy za wskazane przedstawienie opracowanego planu w formie tabeli stanowiącej załącznik Nr 2 do niniejszego rozwiązania.

* * *

Na zakończenie wypada nadmienić, że w naszym słownictwie wojskowym obok terminu „działania dywersyjne” używany jest bardzo często termin „działania w rozproszeniu”. W zasadzie oba te pojęcia wyrażają na ogół zbliżoną w sensie znaczeniowym ideę walki na tyłach nieprzyjaciela. Utał się jednak pogląd, że działania dywersyjne powinny być prowadzone przez specjalne grupy dywersyjne, natomiast oddziały i pododdziały powietrznodesantowe — jeżeli nie zostały użyte jako specjalne grupy dywersyjne, a tylko w wyniku szczególnego zbiegu okoliczności zostały zmuszone do zaniechania prowadzenia działań swartymi pododdziałami — przechodzą do prowadzenia działań w rozproszeniu.

Uzasadnieniem takiego rozumowania wydaje się być wyrażony powszechnie pogląd, że pododdziały i oddziały powietrznodesantowe działając na tyłach nieprzyjaciela wykonują otrzymane zadania według ogólnie przyjętych zasad prowadzenia walki. Cechą szczególną tych działań jest jedynie to, że są one prowadzone na tyłach nieprzyjaciela. Stąd tylko pewne elementy działań prowadzonych przez oddziały i pododdziały powietrznodesantowe różnić się będą od elementów działań prowadzonych przez oddziały i pododdziały ogólnowojskowe.

Opierając się na wymienionych wyżej poglądach można by przyjąć, że w przedstawionym opracowaniu 5 ppd w zasadzie przeszedł — zgodnie z powziętą decyzją — do działań rozproszonych, choć w rozwiązaniu nazwano je działaniami dywersyjnymi.

Załączniki:

1. Plan działania grup dywersyjnych (w formie opisowej).
2. Decyzja dowódcy 5 ppd dotycząca przejścia pułku do działań dywersyjnych (szkic z mapy 1 : 100 000).

26

Część druga

**DZIAŁANIE PUŁKU DESANTOWEGO
W SKŁADZIE TAKTYCZNEGO DESANTU MORSKIEGO**

**O organizacji i prowadzeniu działań bojowych przez pułk desantowy
w składzie desantu morskiego**

Desantem *) morskim nazywamy wojska przerzucane drogą morską (z morza) na bronione wybrzeże i wyspy przeciwnika.

Desanty morskie organizuje się w ramach działań bojowych marynarki wojennej, podczas prowadzenia operacji zaczepnych wojsk lądowych wzdłuż wybrzeża morskiego oraz w ramach kombinowanych operacji desantowych powietrzno-morskich.

Cechą szczególną współczesnych wojsk desantu morskiego jest to, że wykorzystując środki transportu powietrznego i morskiego (śmigłowce, kutry, okręty desantowe i statki handlowe) są one zdolne pokonać stosunkowo duże przestrzenie morza i bezpośrednio atakować siły obrony przeciwnika na całej głębokości jego obrony przeciwdesantowej.

Głównym zadaniem wojsk desantowych ściśle współdziałających z siłami marynarki wojennej i lotnictwem, a niekiedy bronią raketowo-jądrową — jest szybkie opanowanie ważnych obiektów na wybrzeżu, umożliwiających rozwinięcie działań zaczepnych przez oddziały marynarki wojennej i związki taktyczne wojsk lądowych.

Podstawowym oddziałem przeznaczonym do działań desantowo-morskich w naszej armii jest pułk desantowy. Odpowiednia struktura organizacyjna pułku desantowego, wyposażenie w sprzęt pancerno-amfibijny, jak również specyficzny program szkolenia stanu osobowego — czynią go oddziałem zdolnym do prowadzenia działań bojowych w przybrzeżnym pasie wód morskich i na wybrzeżu przeciwnika. W ramach desantu morskiego może on wykonywać różne zadania bojowe na korzyść marynarki wojennej, dywizji desantowej lub związków taktycznych wojsk lądowych.

Pułk desantowy działający jako desant morski może opanowywać ważne rejony lub obiekty na wybrzeżu i przyczyniać się do powodzenia

*) Potocznie przez „desant” (fr. descente) należy rozumieć wojska lądowe i środki desantowe oraz cały zespół przedsięwzięć w zakresie załadowania, przerzucania wojsk (transportu) i lądowania desantu.

Lądowanie (desantowanie) z kolei obejmuje szereg różnorodnych działań bojowych sił morskich i lotnictwa oraz natarcie wojsk desantowych realizowane bezpośrednio ze środków desantowych (transportu morskiego i powietrznego) na bronione wybrzeże morskie przeciwnika.

natarcia rozwijanego wzdłuż wybrzeża, opanowywać poszczególne wyspy lub kompleksy wysp, uchwytywać odcinki wybrzeża w rejonie cieśnin morskich i w ten sposób ułatwić ich forsowanie przez wojska lub zabezpieczać przejście okrętów marynarki wojennej.

Pułk desantowy — wykorzystując ogniowe przygotowanie lądowania, wsparcie lotnictwa i artylerii okrętowej oraz działanie bojowe desantu śmigłowcowego — wykonuje główne zadanie w ramach desantu morskiego, ponieważ:

- pod silnym ogniem przeciwnika atakuje brzeg z morza;
- niszczy źródła i środki ogniowe na linii brzegu i opanowuje punkty lądowania;
- przelamuje zasadniczą rubież oporu przeciwnika na wybrzeżu i w głębi jego obrony;
- niszczy ważne obiekty umocnione w postaci fortów z artylerią polową i nadbrzeżną;
- niszczy techniczne środki obserwacji i wykrywania, bliskie odwoły taktyczne przeciwnika, nie dopuszczając ich w rejon głównego lądowania sił desantu morskiego;
- zapewnia i ubezpiecza lądowanie dalszych sił desantu na brzeg i wybrzeże przeciwnika.

Ze względu na warunki walki w zaminowanym przybrzeżnym pasie wód oraz trudne lądowanie z morza na wybrzeże — od powodzenia działań bojowych pułku desantowego zależy często dalsze lądowanie sił głównych związku taktycznego i rozwijanie natarcia w głąb obrony przeciwnika.

Pułk desantowy w ramach desantu morskiego — w zależności od zadania otrzymanego od dowódcy związku taktycznego (DDes), ugrupowania i sytuacji — może działać w pierwszym rzucie desantu, tzw. rzucie szturmowym, lub w drugim rzucie desantu morskiego; może on również wykonywać samodzielnie zadania jako OW na korzyść działającego związku taktycznego (DZ).

Zadanie pułku — zależnie od jego miejsca i warunków współdziałania z marynarką wojenną i lotnictwem — w każdym wypadku będzie inne i różny będzie stopień trudności jego wykonania. W razie działania pułku desantowego w pierwszym rzucie, tzw. rzucie szturmowym lub OW, charakter prowadzonych działań bojowych będzie podobny, lecz będą one bardziej skomplikowane niż działania w drugim rzucie desantu morskiego.

Trudność lądowania i desantowania polega na tym, że pododdziały pułku desantowego będą musiały pod ogniem broni przeciwnika — przy stosunkowo słabym wsparciu ogniowym z morza i powietrza — forsować zaminowany pas przybrzeżnych wód i plaż, zdobywać samodzielnie punkty lądowania, niszczyć źródła ognia i ważne obiekty na brzegu oraz zabezpieczać lądowanie dalszych sił desantowych.

Pułk desantowy desantuje na froncie szerokości 5—10 km; samo lądowanie wykonuje na 1—2 punktach lądowania szerokości nie większej jak 1—1,5 km. Odległość między punktami lądowania powinna

umożliwiać współdziałanie pododdziałów w czasie lądowania, lecz jednocześnie wykluczać równoczesne ich rażenie jednym wybuchem jądrowym średniej mocy.

Dla wykonania zadania pułk desantowy może być wzmocniony następującymi siłami i środkami:

- jednym — dwoma dyonami artylerii raketowej lub polowej;
- jedną — dwoma kompaniami czołgów pływających lub średnich;
- jedną — dwoma bateriami artylerii plot;
- jedną — dwoma kompaniami saperów;
- plutonem przeprowowo-desantowym lub plut. GSP;
- plutonem rozpoznania ze środkami pływającymi;
- plecakowymi miotaczami ognia i innymi środkami;
- kompanią medyczno-sanitarną lub jej częścią;
- transportem z amunicją z tyłów wyższego szczebla.

Jeżeli na kierunku działań bojowych pułku desantowego nie działa desant śmigłowcowy, a są warunki i możliwości przerzutu sił śmigłowcami — pułk desantowy może być wzmocniony 2—3 kd ze środkami wzmocnienia (z drugorzutowego pułku) lub 3—4 kp (bpz) bez ciężkiego sprzętu.

W zależności od sytuacji, sił i środków wzmocnienia oraz warunków przerzutu tych wojsk, pułk desantowy w ramach działań desantu morskiego może wysadzać wojska sposobem kombinowanym za pomocą śmigłowców, kutrów i okrętów desantowych oraz małych statków handlowych, ewentualnie sposobem: „brzeg-brzeg” jedynie za pomocą kutrów i okrętów desantowych.

Zależnie od ilości sił i środków wzmocnienia oraz sposobu lądowania pułk desantowy może być ugrupowany w kilka rzutów, a jego ugrupowanie bojowe do lądowania składać się może z następujących elementów:

- oddziału wydzielonego w składzie 2—3 kd lub 3—4 kp ze środkami wzmocnienia lądującego na śmigłowcach, którego zadaniem będzie niszczenie siły żywej i środków ogniowych (artylerii) przeciwnika w rejonie lądowania pułku, ewentualnie wykonanie częścią sił przejść w polach minowych na plaży, opanowanie punktów lądowania itp.;
- 1—2 grup rozgrodzeniowych, każda w składzie plutonu — kompanii saperów i drużyny — plutonu pływających z materiałami wybuchowymi oraz ładunkami wydłużonymi do niszczenia zapór i zagród przeciwdesantowych w wodzie i na plaży;
- 2—3 grup szturmowych (fal szturmowych), każda w składzie kompanii szturmowo-desantowej, plutonu czołgów pływających, plutonu PPK, plutonu PKM, plutonu PTG itp., których zadaniem będzie niszczenie siły żywej i środków ogniowych npla na brzegu oraz opanowanie punktów lądowania na głębokość 1—2 km w głąb obrony przeciwdesantowej;
- głównych sił pułku w składzie: 2—3 kd, 1—2 kez, dywizjonu artylerii polowej, pododdziałów pułku desantowego oraz oddziałów

wzmocnienia, które mogą lądować jednocześnie na jednym lub dwóch punktach lądowania z zadaniem przełamania głównej rubieży oporu npla i rozwinięcia natarcia w głąb obrony na głębokość 2—5 km;

- drugiego rzutu pułku lub odwodu w składzie 1—2 kecz, dywizjonu artylerii oraz pododdziałów sztabowych i części tyłów pułkowych;
- pozostałej części tyłów pułkowych, przydzielonych pułkowi jednostek transportowych, medycznych i remontowo-ewakuacyjnych oraz transportu liniowego desantowanych poprzednio pododdziałów;
- elementów dowodzenia pułku i grup koordynacji działań, np. wysunięte PO, SD pułku i KSD.

Działania bojowe pułku desantowego planuje się na podstawie zadania otrzymanego od dowódcy dywizji desantowej lub ZT wojsk lądowych. W zadaniu tym dowódca pułku desantowego powinien otrzymać następujące dane:

- ogólny cel działań oraz czas i miejsce lądowania desantu;
- odcinki, punkty lądowania oraz zadanie bojowe na brzegu przeciwnika;
- sposób i kolejność lądowania pododdziałów na śmigłowcach, kutrach i okrętach desantowych;
- sposób zabezpieczenia lądowania pod względem ogniowym i obrony przeciwminowej, np. sposób wykorzystania broni raketowo-jądrowej, lotnictwa wsparcia, artylerii okrętowej w celu niszczenia i obezwładnienia obiektów obrony p/des;
- sposób osłony desantu przed uderzeniami z morza i powietrza;
- sposób niszczenia min w przybrzeżnym pasie wód i na plaży;
- miejsce ześrodkowania pododdziałów pułku i czas osiągnięcia gotowości do załadowania wojsk na środki transportowo-desantowe, morskie i lotnicze;
- wyciąg z planu załadowania i lądowania — z uwzględnieniem środków wzmocnienia i ogólnej ilości środków transportowo-desantowych;
- sposób przeprowadzenia ogniowego przygotowania i wsparcia pododdziałów pułku desantowego;
- sposób organizacji dowodzenia i łączności na czas działań desantowych (od załadowania do wykonania zadania na lądzie).

Ze względu na to, że dowództwo pułku otrzymuje przeważnie większość danych szczegółowo rozpracowanych przez sztab wyższy (DDes lub DZ), ewentualnie sztab pułku będzie wcześniej zaangażowany do planowania działań, czynności w zakresie podejmowania decyzji i planowania działań będą się sprowadzać jedynie do uzgodnienia szczegółów pracy dotyczących załadowania wojsk, lądowania, organizowania współdziałania i rozkazodawstwa.

Po otrzymaniu zadania bojowego dowódca i sztab powinni dokładnie przestudiować przede wszystkim możliwości obrony obiektów przeciwnika i sposoby lądowania oraz sposoby uderzenia, opierając się na da-

nych z rozpoznania i zdjęciach lotniczych. Następnie, po analizie możliwości i sposobu lądowania, dokonują podziału sił i środków wzmocnienia wojsk desantowych, uwzględniając przydzielone pułkowi środki transportowo-desantowe oraz opracowują w szczegółach podział wojsk desantowych na śmigłowce, kutry i okręty desantowe.

Zgodnie z przyjętym podziałem sił i środków na okręty desantowe i śmigłowce, ściśle współpracując z dowódcą oddziału desantowego (tj. z dowódcą okrętów desantowych) i dowódcą pododdziału lotnictwa transportowego (dcą eskadry — pułku śmigłowców), dowódca pułku powinien określić rozmieszczenie wojsk na środkach transportu powietrznego i morskigo, ich ugrupowanie i szyk podczas załadowania wojsk desantowych na środki desantowe, ich ugrupowanie w czasie przejścia morzem i przelotu, czas lądowania i desantowania wojsk na brzeg nieprzyjaciela oraz ugrupowanie bojowe podczas lądowania i w czasie wykonywania zadań bojowych na brzegu.

W pracy sztabu pułku desantowego — poza szczegółowym rozliczeniem ludzi i środków wzmocnienia — niezmiernie ważne są w okresie planowania:

- organizacja grup bojowych (desantowych) i przygotowanie ich do działań desantowych pod względem wyposażenia i zabezpieczenia technicznego, awaryjnego itp.;
- organizacja współdziałania z siłami i środkami marynarki wojennej, lotnictwem osłony i wsparcia, wojskami lądującymi z powietrza, wojskami inżynieryjnymi i OTK;
- szybkie przekazanie zadań do szczebla plutonu włącznie.

Podczas organizacji działań desantowych do szczególnych zadań sztabu pułku desantowego należą:

- uzyskanie danych z rozpoznania o charakterze wybrzeża i jego obrony na odcinku lądowania i w pasie natarcia pułku;
- przedstawienie dowódcy lądowania oraz dowódcy ODes dokładnych wiadomości o składzie grup bojowych, ich uzbrojeniu, bojowym sprzęcie technicznym i środkach materiałowych w celu obliczenia potrzebnej ilości środków transportu morskigo i lotniczego dla rzutów pułku;
- opracowanie planu przygotowań grup bojowych do działań zgodnie z wymaganiami i charakterem wykonywania zadań na wybrzeżu morza i lądzie przeciwnika;
- opracowanie planu działań desantu i planu współdziałania oraz zapewnienie gotowości wojsk do działań;
- zapewnienie terminowego przybycia wojsk (grup bojowych) do rejonów wyjściowych, rejonów oczekiwania na załadowanie i do punktów załadowania;
- ustalenie — wspólnie z dowódcami środków transportu — sposobów załadowania sprzętu i wojsk na okręty desantowe i śmigłowce;
- ustalenie i zapewnienie dowodzenia pododdziałami pułku oraz pododdziałami lądującymi na śmigłowcach.

Na podstawie planu działań desantu sztab pułku desantowego opracowuje rozkazy bojowe do przegrupowania i zajęcia określonych rejonów (rejonu wyjściowego, rejonu oczekiwania na załadowanie) oraz do załadowania i przejścia morzem. Rozkazy do lądowania i wykonania zadań na brzegu przeciwnika dowództwo pułku może opracować w kilku wariantach i przekazać je w późniejszym okresie.

Jednocześnie z opracowaniem rozkazu bojowego do lądowania należy opracować plan (szkiec) współdziałania na okres lądowania pododdziałów i wykonania zadania w przybrzeżnym pasie wód i na brzegu przeciwnika. Przy opracowywaniu tegoż planu (współdziałania) szczególną uwagę należy zwrócić na uzgodnienie działań artylerii okrętowej z działaniami lotnictwa, wojskami lądującymi na śmigłowcach i pododdziałami wojsk inżynierskich wykonującymi przejścia w zaprach i zagrodach minowych.

Przegrupowanie i załadowanie wojsk pułku desantowego na kutry, okręty desantowe i transportowe odbywa się na rozkaz wyższego przełożonego. Dla rozmieszczenia wojsk przed załadowaniem wyznacza się i urządza rejon wyjściowy i pośrednie rejon oczekiwania na załadowanie zapewniające rozsrodkowane i skryte przebywanie wojsk oraz szybkie ich wyjście do punktów załadowania.

Początek załadowania pododdziałów pułku desantowego określa się na podstawie terminu lądowania, niezbędnego czasu na przejście (przełot) morzem, ogólnego czasu na załadowanie oraz przyjęcie ugrupowania marszowego i bojowego do lądowania.

Ośłonę wojsk przed uderzeniami przeciwnika z powietrza w rejonach wyjściowych i w czasie przegrupowywania i załadowywania oraz w czasie przejścia morzem i walki o lądowanie zapewnia się środkami OPL przełożonego.

W celu zapewnienia pododdziałom pułku większej samodzielności ładuje się je na okręty desantowe i statki transportowe wraz z przydzielonymi środkami wzmocnienia oraz posiadanymi zapasami środków materiałowych. Można przy tym zarówno w pododdziałach, jak i tyłach pułku tworzyć oprócz zapasów ruchomych również zapasy doraźne amunicji, a w pewnych wypadkach — i żywności. Te dodatkowe zapasy mogą być ładowane wraz z przydzielonymi przez szczebel nadrzędny pojazdami mechanicznymi lub też składane luzem.

Zapasy środków materiałowych rozmieszcza się możliwie na wszystkich okrętach i statkach, odpowiednio do rozmieszczenia stanu osobowego i techniki bojowej. Ma to na celu zapobieżenie jednoczesnemu zniszczeniu dużej ilości środków materiałowych, a ponadto umożliwia po wylądowaniu bieżące i ciągłe zaopatrywanie walczących wojsk.

Przy lądowaniu techniki bojowej i niezbędnego dla niej zaopatrzenia, obowiązuje zasada, że to, co ma być wylądowane w pierwszej kolejności, powinno być załadowywane na końcu.

Dla zapewnienia skrytości działań desantowych i ochrony wojsk pułku przed porażeniem bronią jądrową załadowanie pododdziałów, techniki bojowej i ładunków zaopatrzenia odbywa się w sposób rozsrodko-

wany i zamaskwany na stosunkowo szerokim froncie co najmniej 5 km. W tym celu zarówno załadowanie, jak i przejście morzem desantu z zasady należy realizować w nocy lub w warunkach ograniczonej widoczności (mgła) na kilku stanowiskach załadowczych lub dwóch — trzech punktach załadowania. Każdy kuter desantowy powinien przewozić pluton piechoty (saperów) ze środkami wzmocnienia, a średni okręt desantowy — siły równorzędne wzmocnionej kompanii desantowej.

Zależnie od odległości rejonu lądowania, sytuacji na morzu i sił ochrony desantu, przejście desantu (przelot) morzem powinno być realizowane w nocy, natomiast lądowanie i wyładowanie pododdziałów pułku desantowego — o świcie, w warunkach dobrej widoczności.

Z chwilą podejścia czołowych pododdziałów pułku desantowego do rejonu lądowania, tzw. linii rozwinięcia taktycznego, zarówno okręty wsparcia ogniowego, jak i grupy okrętów ubezpieczenia (trałowce i okręty osłony i ochrony) zajmują wyznaczone rejon manewrowania i trałowania oraz wspólnie z lotnictwem na sygnał dowódcy zespołu sił lądowania rozpoczynają przygotowanie ogniowe.

Jednocześnie w czasie trwania ogniowego przygotowania lądowania wyznaczone grupy okrętów trałowych na podejściach do brzegu przeciwnika (punktach lądowania) trałują tory wodne w zagrodach minowych i wykonują przejścia w zaporach przeciwdesantowych sposobem wybuchowym, które następnie grupy rozgrodzeniowe i torujące poszerzają i oczyszczają. W ślad za okrętami trałującymi tory wodne podchodzi pierwsza fala kutrów i okrętów desantowych z czołgami i transporterami pływającymi i w odległości 3—5 km od brzegu wyładowuje je do wody. Czołgi te i transportery pływające tworzą 1—2 fale i wspólnie z kutrami desantowymi podchodzą do punktów lądowania. Aby zapewnić szybkie uchwycenie punktów lądowania, niekiedy tuż przed podejściem okrętów desantowych do brzegu, w sprzyjających warunkach (po zakończeniu ogniowego przygotowania) część pododdziałów pierwszego rzutu lub specjalnie wydzielony pododdział z drugiego rzutu pułku mogą lądować na śmigłowcach bezpośrednio w rejon punktów lądowania.

W czasie podejścia desantu do brzegu czołgi i transportery pływające ogniem z armat i broni maszynowej osłaniają prace grup rozgrodzeniowych i torujących, a następnie szturmują obiekty obrony przeciwnika znajdujące się bezpośrednio na brzegu razem z desantem śmigłowcowym.

W ślad za czołgami pływającymi do punktów lądowania zbliżają się okręty desantowe z pododdziałami pierwszego rzutu pułku desantowego.

Razem z pierwszym rzutem pułku powinny lądować grupy rozpoznawcze, pododdziały saperów wykorzystywane do rozminowywania i usuwania zapór przeciwdesantowych na brzegu, elementy bazy lądowania, posterunki korygowania ognia artylerii okrętowej oraz grupy hydrograficzno-nawigacyjne. W razie gdy środki desantowe nie mogą dotrzeć do samego brzegu, pododdziały pułku lądują na brzegu na pływających

transporterach opancerzonych lub PTG i GSP bądź są wysadzane bezpośrednio do wody, jeżeli głębokość nie przekracza 1 metra.

Czołgi średnie, transportery opancerzone, samochody i ciągniki artyleryjskie wylądowuje się do wody wówczas, gdy jej dno i głębokość umożliwiają im podejście do brzegu lub kiedy mogą być holowane za pomocą ciągników i czołgów.

Wysadzane na brzeg pododdziały pierwszego rzutu pułku powinny rozwinąć się z marszu w ugrupowanie bojowe i przy wsparciu ogniem artylerii okrętowej, czołgów oraz lotnictwa przejść do ataku i niszczenia ożywających punktów oporu przeciwnika na brzegu. Jeśli pododdziały pułku wylądowały w nieprzewidzianym miejscu (punkcie lądowania), powinny wykonywać atak w kierunku planowanego obiektu. Głównym zadaniem pododdziałów pułku w walce o lądowanie powinno być opanowanie brzegu na taką głębokość i szerokość, by uniemożliwić broniącemu się przeciwnikowi prowadzenie obserwowanego ognia z ciężkiej broni maszynowej, artylerii ppanc i czołgów bezpośrednio do lądujących wojsk i środków desantowych.

Zarówno lądowanie, jak i walka pododdziałów pułku o uchwycenie przyczółków na wybrzeżu npla przysparzają największej trudności i one w zasadzie decydują o pomyślnym lądowaniu głównych sił desantu. Trudność prowadzenia walki przez pododdziały polega na tym, że sukcesywnie lądujące pododdziały pułku nie posiadają dużej siły uderzeniowej ze względu na brak odpowiedniego wsparcia czołgów średnich i artylerii. Z powyższych względów pododdziały pierwszego rzutu pułku w każdym niemal wypadku zmuszone będą liczyć na własną siłę ognia oraz na swą ruchliwość i elastyczną walkę. Od inicjatywy i energii dowódców kompanii desantowych będzie niejednokrotnie zależeć powodzenie i dalsze lądowanie wojsk pułku.

W celu pokierowania ogniem i walką pododdziałów pułku na brzegu przeciwnika i zsynchronizowania wysiłków walczących pododdziałów — sztab pułku powinien lądować z siłami głównymi (w 4—5 fali, tj. po jednej godzinie walki). Po wylądowaniu w pierwszej kolejności powinien nawiązać łączność z walczącymi pododdziałami, wysuniętymi posterunkami korygowania ognia artylerii okrętowej i pododdziałami wysadzonymi na śmigłowcach oraz ze sztabem zespołu sił lądowania i sztabem dywizji. Główną troską dowódcy pułku w okresie lądowania powinno być przede wszystkim rozwinięcie natarcia w głąb i wszerez, połączenie się z pododdziałami desantu śmigłowcowego i wykonanie zadania bliższego.

Jeżeli walka na brzegu przeciwnika prowadzona jest na odosobnionych kierunkach, to należy dążyć do połączenia wysiłków i opanowania takiego obszaru wybrzeża, aby zapewnił wylądowanie i rozwinięcie drugiego rzutu ze środkami wsparcia oraz jego wejście do walki.

Zależnie od rozwoju sytuacji oraz charakteru zadania bojowego pułku, dowódca swój drugi rzut lub odwód może wprowadzić do walki w całości lub częściami z chwilą wylądowania jego pododdziałów. Z zasady będzie on użyty do niszczenia ocalałych punktów oporu i artylerii

przeciwnika na opanowanym częściowo terenie, przełamania głównej pozycji oporu obrony wybrzeża, spotęgowania uderzenia na głównym kierunku i wykonania zadania następnego pułku.

W miarę rozwijania natarcia pododdziały pułku będą się coraz bardziej oddalać od punktów lądowania, w wyniku czego będą się stawały coraz wrażliwsze na kontrataki przeciwnika. Mając to na uwadze, należy zawsze odsłonięte skrzydła pododdziałów ubezpieczać zarówno ogniem artylerii okrętowej, jak i grupami minowania manewrowego. Aby uniknąć zmasowanych uderzeń lotnictwa, walczące pododdziały pułku w żadnym wypadku nie mogą odpierać kontrataków z miejsca, a tylko z marszu. Ponadto nie powinny się zatrzymywać na dłuższy okres czasu przed takimi przeszkodami wodnymi, jak wąska cieśnina lub szeroka rzeka. Powinny je pokonywać z marszu na własnych środkach przepławowych lub śmigłowcach. Zależnie od rezultatów dalsze działania pułku desantowego określa się na podstawie treści jego zadania bojowego i zadania dywizji. We wszystkich wypadkach precyzuje się rejony i rubież spotkania wojsk współdziałających. Po wykonaniu zadań i połączeniu się z wojskami, pułk desantowy może być wyprowadzony do odwodu lub skierowany do obrony bazy lądowania, opanowania portów, dogodnych rejonów do lądowania, ewentualnie forsowania szerokich przeszkód wodnych (cieśnin).

ZAŁOŻENIE OGÓLNE

do tematu: „Działanie pułku desantowego w składzie taktycznego desantu morskiego”.

- Mapy 1 : 50 000 — N-33-30, C, D.
 N-33-30-D, 31-C, 42-B, 43-A.
 N-33-57, D, B, C./-58-C, D i 59-C, D.
 N-33-69, AB/-70-A, B, 71-A, B.
- Mapa morska — 1 : 600 000, Nr 203

I.

3 DDes rozmieszczona w garnizonach na obszarze województwa gdańskiego i koszalińskiego zgodnie z planowanymi ćwiczeniami okresu wiosenno-letniego w dniu 15 czerwca została wyprowadzona na obóz letni w rejon lasów DEBNICA KASZUBSKA (2940), BARCINO (1827), KOŁCZYGŁOWY (1445) w celu przeprowadzenia ćwiczeń zgrywających z oddziałami dywizji współdziałającymi z lotnictwem i siłami marynarki wojennej.

Na okres ćwiczeń oddziały dywizji zostały ześrodkowane w następujących rejonach:

- 7 pd w rejonie lasu pld wsch BARCINO (1827), pld JABŁONIEC (1230), GUMIENIEC (1633);
- 8 pd w rejonie lasu pld wsch ŻELKOWKO (2636), wył MIELNO (2137), ŁYSOMICE (2540);
- 9 pd w lesie na wsch RADUSZ (1644), rz. SŁUPIA (1650), (wył). SWIELUBIE (2048);
- 3 bcz w lesie ptn Młyn WIERUSZYŃKO (2044);
- artyleria dywizji w rejonie: lasów PGR ŻELKOWIEC (2232), PGR RADZIKOWO (2031), zach DARŻKOWO (1841), PGR MOCZYDŁO (2036);
- oddziały kwatermistrzowskie dywizji — las zach MOTARZYNO (2451);
- SD i pododdziały 3 DDes w lesku zach STARKOWO (1538).

II.

Po omówieniu przeprowadzonych ćwiczeń zgrywających, w dniu 23.6 dowódca 3 DDes wezwał dowódców oddziałów i pododdziałów na SD las STARKOWO (1436) i omówił z nimi sytuację polityczno-militarną. Następnie o 18.00 23.6 powiadomił o „stanie bezpośredniego zagrożenia” i postawił zadanie bojowe, z którego dowódcy 7 pd wiadomo:

1. W związku z nasileniem prowokacji na granicy zachodniej, wrogą i oszczerczą propagandą w prasie, radio i telewizji wobec państw UW został ogłoszony „stan bezpośredniego zagrożenia państwa”.

Wojska operacyjne, siły morskie i lotnictwo „ZACHODNICH” pod pozorem ćwiczeń i manewrów rozwijają swe siły wzdłuż granicy NRF i NRD i w dalszym ciągu naruszają obszary powietrzne i morskie na nadmorskim kierunku operacyjnym. Wykorzystując najbardziej wysunięte na wschód urządzenia do rozpoznania i powiadamiania oraz bazy morskie i lotnictwo, prowadzą intensywne rozpoznanie ruchu wojsk „Wschodnich” i przygotowania do odparcia agresji.

W ostatnich dniach stwierdzono nasilenie pracy technicznych środków obserwacji morskiej i powietrznej npla na Wyspie „B” oraz wzmożony ruch sił morskich i lotnictwa w środkowej części M. Bałtyckiego. Ponadto na wyspie „B” stwierdzono:

- nowe jednostki wojsk, które przybyły drogą morską, w sile do dwóch batalionów;
- intensywne prace ziemne w starych rejonach umocnionych na południowo-wschodnim wybrzeżu wyspy „B”;
- ostre strzelania morskie i artylerii nadbrzeżnej do celów morskich i powietrznych;
- bazowanie lotnictwa rozpoznawczego i myśliwskiego oraz części sił morskich „ZACHODNICH”.

2. Z chwilą rozpoczęcia agresji przez „ZACHODNICH” 3 DDes ma wykonać desant morski na wyspę „B”, współdziałając z siłami morskimi Marynarki Wojennej i lotnictwa z zadaniem:

- **bliższym:** zniszczyć siły obrony przeciwdesantowej przeciwnika w południowo-wschodniej części wyspy, opanować port NEKSO (0303) i przyl. DUEODE wraz z urządzeniami nadbrzeżnymi i systemem obserwacji morskiej;
- **następnym:** rozbić taktyczne odwody obrony przeciwdesantowej przeciwnika i opanować ważne obiekty na wyspie „B”, współdziałając z 1 ppd w celu stworzenia warunków do bazowania własnych sił morskich, lotniczych i raketowych;
- **dnia:** zlikwidować pozostałe siły obrony układu terytorialnego wyspy „B” i zorganizować jej obronę przeciwdesantową przed siłami interwencyjnymi „ZACHODNICH”.

Ugrupowanie bojowe dywizji — w dwa rzuty.

W związku z tym rozkazują:

3. 7 pd z 1 dar, plut. czołgów 3 kompanii rozpoznawczej, 1 kcz, 3 bcz, 2 baterią 3 daplót, częścią 3 k medycznej, 3 dr płetwonurków, 2 plut 3 kompanii saperów i 1 plut przeprawowo-desantowym 3 k sap, 1 dr transportu amunicji 2 kompanii transportowej i plut robót specjalnych jako rzut szturmowy być w gotowości do załadowania wojsk na środki transportu morskiego w rejonie wybrzeża: (wył.) jez. KOPAŃ (3992), (wył.) jez. BUKOWO (2885) i w porcie DARŁOWO-DARŁÓWKO oraz

wykonania desantu na południowo-wschodni cypel wyspy „B” — (wył.) port NEKSE (0308), Przyl GADEBAK ODE (9797) z zadaniem:

- bliższym — zniszczyć wojska obrony wybrzeża na odcinku BALKE (0106), maj. NORDBAKE (9706), współdziałając z desantem śmigłowcowym i opanować dwa punkty lądowania;
- następnym — rozbić taktyczne odwody, artylerię polową i nadbrzeżną w południowo-wschodniej części Przyl. Dueode i Same-
rode i siłami głównymi wyjść na rubież: (wył.) port NEKSE (0308), BODILS (0304), SMOLYNGEN (0198), PEDERS (9998), Przyl. GADEBAK ODE (9797), po czym zapewnić lądowanie drugiego rzutu desantu morskiego i być w gotowości do natarcia w kierunku PEDERS (9998). RENE (0781).

Gotowość do działań desantowych osiągnąć o 18.00 27.6.

4. Przed głównymi siłami 7 pd desantuje na śmigłowcach OW dywizji (1 i 2 kd 9 pd, k rozp bez plut. czołgów, bateria moździerzy 120 mm, plut sap i plut PKM) z zadaniem zniszczenia artylerii polowej i taktycznych odwodów npla w pld wsch części wyspy „B” i opanowania portu NEKSE (0308).

Na prawo ma lądować 8 pd z zadaniem opanowania portów NEKSE i SWANEKE (1109). Następnie będzie on w gotowości do rozwinięcia natarcia w ogólnym kierunku ORSDALE (0809), ESTERLARS (1497).

5. 9 pdz 3 bcz (bez 1 kcz), 3 dapłot (bez 1 i 2 baterii) plut transportu amunicji jako drugi rzut desantu morskiego ma lądować na odcinku 7 i 8 pd i być w gotowości do wejścia do walki na kierunku OKIRKEBY (0495), NY (1285) z zadaniem: współdziałając z 1 ppd i 7 pd rozbić odwody przeciwnika i opanować główne urządzenia systemu obserwacji technicznej w lesie WESTERMARIJE — PLANTOSZE, lotnisko a bazę morską w zachodniej części wyspy „B” wraz z portami ALIN-GE, HASLE, RENE (0781).

6. 3 drt ma się załadować i lądować razem z drugim rzutem desantu w gotowości do zajęcia następujących stanowisk startowych: zasadniczych w rejonie: st. PILEMELE (0002), laski KORESLOT (9901), PAULSKIERKE (9903), zapasowych w rejonie: lasków BEGELUN (0205), wył st. BODILS (0104), BALKE (0107).

Do 18.00 27.6 pobrać następujące rakiety: trzy o mocy 3 KT, dwie o mocy 10 KT i pięć RCH.

Po zajęciu stanowisk startowych na specjalny rozkaz być w gotowości do:

- zwalczania taktycznych środków napadu jądrowego npla;
- zwalczania odwodów podchodzących z morza i powietrza do wyspy „B”.

7. 3 dapłot (bez 1 i 2 baterii) ma się załadować i lądować razem z 3 drt w gotowości do osłony jego lądowania, rozwinięcia i działania.

8. OInż — w składzie 3 ksap (bez plut) ma się załadować razem z pododdziałami sztabu dywizji i lądować za 7 pd w gotowości do działania na kierunku SNOGEBEK (9907), PAULSKIRKE, OKIRKEBY (0495).

9. SD — po wylądowaniu rozwinąć w rejonie STENSBY (0003); kierunek zmiany stanowiska dowodzenia: OKIRKEBY — NY (1285).

III.

Ponadto z różnych źródeł i informacji sztabu 3 DDes dowódcy 7 pd jest wiadomo, że:

1. Z chwilą wybuchu wojny, przegrupowanie 7 pd, regulację ruchu i walkę z dywersją zapewnią: bot „SŁAWNO” oraz pododdział regulacji ruchu MO.

2. Drogi podejścia do punktów załadowania i stanowiska załadowcze w rejonie załadowania przygotowuje Oddział Odbudowy Portów (OOP) — DARŁOWO ściśle współpracujący z komendą portu i dowódcą 7 pd.

3. Za osłonę przed uderzeniami lotniczymi i rozpoznaniem powietrznym w rejonie wyjściowym dywizji odpowiada dowódca 10 KOPK. Załadowanie wojsk na okręty desantowe dodatkowo osłaniać będą pododdziały 1 prplot i 1 paplot sk rozwinięte na stanowiskach w rejonie poligonu WICKO MORSKIE, DARŁÓWKO.

4. Do osłony przed uderzeniami sił morskich przeciwnika z morza i do bezpośredniej osłony i ochrony 1 ODes w okresie załadowania wojsk na okręty desantowe, przejścia morzem i walki o lądowanie wykorzystuje się następujące siły marynarki wojennej:

a) ZWO w składzie: cztery niszczyciele typu „GROM”, dwa dozorcówce typu „RYGA”, dwa okręty rakietowe typu „NMK” — 400.

b) Siły osłony i bezpośredniej ochrony 1 ODes w składzie:

- 1 dyon 3 brygady trałowców bazowych — 12 TRB;
- 2 i 3 dyon kutrów trałowych — 24 KTT;
- 2 dyon dużych ścigaczy — 12 DS.

c) Przewóz wojsk 7 pd przez morze organizuje i zapewnia 1 brygada okrętów desantowych jako 1 ODes w składzie:

- 1 dywizjon okrętów desantowych dużych — 12 ODD pr. 47;
- 2 dywizjon okrętów desantowych średnich — 12 ODS pr. 770;
- 3 dywizjon mieszanych okrętów desantowych w składzie: 8 KD pr. 707, 6 ODM pr. 46, 1 transportowiec typu B-57, dwa kutry ratownicze typu R-21, dwa kutry sanitarne typu „Mazowsze” i „Aldona”, dwa holowniki typu „H-20” i dwa kutry hydrograficzne typu „HG-10”.

d) Bezpośrednie ogniowe przygotowanie lądowania na odcinku 7 pd zostanie wykonane przez lotniczą grupą uderzeniową (LGU-1) i okręty zespołu wsparcia ogniowego — zgodnie z tabelą nr 6.

5. Do przerzutu wojsk drogą powietrzną, 7 pd może wykorzystać jeden eskadrowy lot mieszanych śmigłowców w składzie:

- 7 śmigłowców typu Mi-4;
- 5 śmigłowców typu Mi-6.

6. Na czas gotowości bojowej pododdziały pułku powinny posiadać pełne zapasy ruchome, a ponadto zapasy doraźne w ilości:

- amunicji strzeleckiej — 0,5 jo
- amunicji artyleryjskiej — 1 „
- amunicji czołgowej — 0,5 „
- amunicji plot — 1 „

— amunicji BM-14 i PPK	— 0,5 jo
— benzyny samochodowej	— 0,25 jn
— oleju napędowego	— 0,5 jn

7. Zakres, formy i sposoby zabezpieczenia materiałowego, medycznego i technicznego podane są w zarządzeniach i wytycznych opracowanych w formie dodatkowych założeń.

8. Warunki meteorologiczne:

Ogólnie w drugiej dekadzie czerwca — pogodnie. Zachmurzenie zmienne, w nocy występują lekkie mgły. Temperatura w dzień 18—23° C, w nocy 15—17° C. Wiatry przyziemne w kierunku płd wsch o prędkości 3—5 m/sek. W górnych warstwach atmosfery kierunek wiatru wschodni o prędkości 50 km/godz.

IV.

Praca do wykonania:

W roli dowódcy 7 pd ocenić położenie, powziąć decyzję i na mapach 1 : 50 000 opracować plan działań desantowych pułku. Szczególną uwagę zwrócić na miejsce i rolę 7 pd w ogólnym zadaniu dywizji, sposób lądowania, możliwości bojowe pułku oraz właściwości działań bojowych pododdziałów.

Załączniki:

- Nr 1 — Położenie wojsk 3 DDes o 18.00 23.6
- Nr 2 — Wiadomości z rozpoznania wojsk npla z 23.6
- Nr 3 — Mapa rejonu wyjściowego do załadowania wojsk 3 DDes
- Nr 4 — Plan portu NEKSE.
- Nr 5 — Plan portu RENNE.

40

SYTUACJA MORSKA

I.

Podczas odprawy służbowej, przeprowadzonej w dniu 23.6 przez dowódcę 3 DDes, dowódca 18 FOW — jako dowódca sił lądowania — podała do wiadomości swój zamiar, z którego wiadomo:

1. 3 DDes wraz z pododdziałami wzmocnienia planuje się załadować na dwóch odcinkach załadowania, w punktach wybranych przez dowódców ODES Nr 1 i 2 oraz dowódców 7 i 8 pd. Za urządzenie punktów załadowania i wyznaczenie ich obsady odpowiada sztab 18 Flotylli Obrony Wybrzeża (FOW).

2. Dla przewozu dywizji morzem zostaną utworzone trzy samodzielne oddziały desantowe, każdy w składzie pułku ze środkami i siłami wsparcia. Celem zapewnienia pułkom pierwszego rzutu (tj. 7 i 8 pd) pełnej samodzielności manewrowo-ogniowej, w skład utworzonych przez nie oddziałów desantowych (ODES-1 i ODES-2) planuje się włączyć odrębne siły ochrony minowej i wsparcia ogniowego.

Dla wykonania zadań trałowych, ogniowych i organizacji ochrony ODES-1 (7 pd) wydziela się:

- a) Zespół wsparcia ogniowego nr 1 (ZWO-1) w następującym składzie:
 - grupa ogniowa nr 1 (GO-1) — cztery niszczyciele typu „Grom”;
 - grupa ogniowa nr 2 (GO-2) — dwa dozorowce typu „Riga”;
 - grupa bezpośredniego wsparcia ogniowego — dwa okręty rakietowe typu NMK-400.
- b) Zespół trałowy nr 1 (ZTR-1) w następującym składzie:
 - grupa zabezpieczenia trałowego ZWO-1 — cztery trałowce bazowe typu TRB-254 K;
 - grupa zabezpieczenia trałowego na kierunku punktu lądowania nr 1 (PL-1): cztery trałowce bazowe typu „TRB-254K” z trałami niekontaktowymi, osiem kutrów trałowych typu „KTT” z trałami niekontaktowymi, cztery kutry rybackie typu „Wła-23” z trałami „PPT-1”, cztery kutry rybackie — przerywacze zagród minowych typu „B-25”;
 - grupa zabezpieczenia trałowego na kierunku punktu lądowania nr 2 (PL-2) w analogicznym składzie jak na kierunku PL-1.
- c) Zespół ochrony i osłony w składzie:
 - okrętowej ochrony bezpośredniej — osiem dużych ścigaczy okrętów podwodnych typu DS-122;
 - okrętowej grupy poszukująco-uderzeniowej nr 1 (OGPU-1) — cztery „DS-122”;
 - fregaty OPL typu „Kynda”;

d) Grupę okrętów zabezpieczenia:

- dwa kutry sanitarne typu „Aldona”;
- dwa kutry hydrograficzne typu „HG-10”;
- dwa holowniki typu „H-20”;
- dwa kutry ratownicze typu „R-21”;
- kuter pożarniczy.

Ponadto w razie konieczności na odcinku lądowania 7 pd może być wykorzystany odwód podporządkowany bezpośrednio dowódcy sił lądowania, w składzie dwóch krążowników i czterech niszczycieli.

3. Osłonę przed uderzeniami z powietrza w rejonie załadowania desantu organizuje się według ogólnego planu, wykorzystując siły i środki 10 KOPK, lotnictwo myśliwskie wydzielone do operacji desantowej oraz siły marynarki wojennej. Obroną przeciwlotniczą dowodzi dowódca 10 KOPK. Okręty bojowe wykorzystują posiadaną artylerię dla samoobrony. Siły OPK osłaniają okręty do rubieży 40 km od brzegu. W tej strefie siły OPL wydzielone do operacji wykorzystuje się w drugim rzucie. Poza strefą 40 km od linii brzegu osłonę oddziałów desantowych i wszystkich zespołów (grup) okrętów zapewnia lotnictwo myśliwskie ze składu sił wydzielonych do operacji desantowej, mając dwie eskadry w powietrzu w czasie przejścia desantu morzem oraz trzy eskadry przez dwie godziny podczas walki o lądowanie. Celem wzmocnienia OPL przewiduje się wykorzystanie dwóch okrętów obserwacji powietrznej typu KWN-10 oraz czterech okrętów raketowych OPL typu „Kynda” (po jednym dla osłony 7 i 8 pd i dwa dla osłony drugiego rzutu desantu morskiego).

4. Przejście trzech ODES morzem rozpocząć na sygnał otrzymany z FSD, organizując własną obronę i marszową ochronę przeciwmorniczą. Dla osłony elementów ugrupowania bojowego desantu w czasie przejścia morzem zostaną rozwinięte trzy okrętowe zespoły osłony operacji:

- ZOO-1, z zadaniem osłony desantu przed uderzeniami okrętów nieprzyjaciela z sektora NR;
- ZOO-2, z zadaniem wzbraniania podejścia sił floty nieprzyjaciela do rubieży TRELLEBORG-ARKONA;
- ZOO-3, z zadaniem osłony desantu przed uderzeniami okrętów nieprzyjaciela z sektora SW.

5. Wstępne ogniowe przygotowanie lądowania zostanie wykonane przez lotnictwo. Przewiduje się wykonanie uderzeń przy wykorzystaniu bomb i środków zapalających na następujące obiekty:

- a) port RENE, HEKSE i SVANEKE;
- b) lotnisko leżące w rejonie 5 km na zachód od RENE;
- c) baterie artylerii nadbrzeżnej i posterunki radiolokacyjne wykrywania celów powietrznych i morskich w rejonie przylądka DUEODE.

6. Maskowanie i rozpoznanie operacyjne oraz przeciwdziałanie radioelektroniczne będzie przebiegać zgodnie z planem operacji. Dowódcy ODES-1 i ODES-2 organizują przeciwdziałanie radioelektroniczne w zakresie samoobrony przy wykorzystaniu środków etatowych oraz

dotychczasowych przystawek. Ponadto organizują rozpoznanie taktyczne w interesach walki o lądowanie.

7. Na dowódcę ODES-1 wyznacza się dowódcę 1 Brygady Okrętów Desantowych.

II.

Dane dodatkowe:

1. Do zadań rozgrodzeniowych na odcinku wysadzania 7 pd przewiduje się wykorzystanie ośmiu śmigłowców Mi-6 z bombami głębinowymi typu „GBB-1” o promieniu rażenia min typu „JAM” około 25 m; zdolność załadowcza jednego śmigłowca — 8 min.

2. Do dnia 23.6 siłami marynarki wojennej wykryto:

- na linii HAMMAREN — SANDHARMMAREN stawiacze zagród przeciw okrętom podwodnym oraz stałe patrolowanie tej rubieży przez śmigłowce duńskie;
- 30 Mm na wschód od SVANEKE nie ustalony okręt podwodny;
- przygotowywanie min morskich do załadowania na samoloty na jednym z lotnisk na wyspie ZELANDIA;
- wyładowanie w porcie RENNE w dniu 19.6 około 2 000 beczek, prawdopodobnie napełnionych materiałem wybuchowym;
- lądowisko dla eskadry śmigłowców szturmowych w odległości 15—20 km na zachód od NEKSE;
- w dniu 16.6 dozory (pozycje: a) dł. 15°30' E, szer. 54°45' N; b) dł. 15°10' E, szer. 54°35' N) na podejściach do wyspy „B”;
- wzmożona penetrację obcej agentury na odcinku wybrzeża USTKA, KOŁOBRZEG.

III.

Praca do wykonania:

W roli dowódcy ODES-1 ocenić położenie, podając decyzje dotyczące: załadowania wojsk desantowych, przejścia desantu morzem oraz walki o lądowanie.

SYTUACJA INŻYNIERYJNA 7 pd

I.

W dniu 23.6 szef saperów 7 pd w sztabie 3DDES został zapoznany przez szefa saperów dywizji z sytuacją ogólną oraz otrzymał zadania i wytyczne do inżynierskiego zabezpieczenia działań, w wyniku czego szefowi saperów między innymi wiadomo:

1. W ciągu ostatnich dni na wyspie „B” między innymi stwierdzono:
 - intensywne prace ziemne w starych rejonach umocnionych na południowo-wschodnim wybrzeżu;
 - mobilizację i ześrodkowanie środków mechanizacji prac ziemnych w rejonach: las półn KLINTEBY (0506) i las półd KEREBY (0785);
 - wyładowywanie w portach NEKSE i RENE środków inżynierskich, a w tym min do budowy inżynierskich zapór przeciwdesantowych;
 - prowadzenie intensywnych ćwiczeń z pododdziałami obrony lokalnej, a szczególnie obrony regionalnej z zakresu pospiesznej rozbudowy zapór przeciwdesantowych, minowania lotnisk i wykonywania niszczeń w portach morskich.
2. 7 pd w celu inżynierskiego zabezpieczenia swych działań między innymi powinien:
 - a) w okresie planowania i organizacji morskich działań desantowych:
 - przygotować pod względem inżynierskim rejon wyjściowy (prace związane z fortyfikacyjną rozbudową rejonu należy zaplanować i być w gotowości do ich realizacji na dodatkowe zarządzenie sztabu dywizji);
 - grupy torujące wyposażyć w wyrzutnie przeciwminowe oraz Ł.WM (ładunki wydłużone małe) i ładunki UZ-2 w takiej ilości, aby każda grupa mogła wykonać co najmniej jedno przejście szerokości 5,0 m w polu minowym o głębokości około 80 m;
 - poszczególne pododdziały pułku wyposażyć w środki i materiały inżynierskie do pokonywania piaszczystych plaż, wydym, odcinków podmokłych itp. oraz wykonywania przejść w zaporach. Kompaniom desantowym przydzielić miny ppanc w ilości zapewniającej ustawienie przez każdą kompanię kilku grup min lub odcinków pól minowych o łącznej długości 150—200 m w czasie odpierania kontrataków nieprzyjaciela;
 - zorganizować grupy ewakuacyjno-ratunkowe, OZR i Olnż, wyposażając je w niezbędny sprzęt, środki i materiały inżynierskie. Z odwołu inżynierskiego wydzielić część sił do prowadzenia rozpoznania inżynierskiego w czasie załadowywania i lądowania pułku;

- zapewnić sprawne i terminowe załadowanie sił i środków inżynierskich na środki transportowo-desantowe.
- b) W okresie lądowania i natarcia główny wysiłek sił i środków inżynierskich 7 pd skupić na zabezpieczeniu inżynierskim pułku na lądzie. W celu zapewnienia wysokiego tempa natarcia pododdziałów pułku należy: rozpoznać system zapór i przeszkód nieprzyjaciela, wykonać przejścia w zaporach inżynierskich (na lądzie), utrzymać drogi oraz zabezpieczyć siłami i środkami inżynierskimi odparcie kontrataków.

Ponadto w zakresie zabezpieczenia lądowania 7 pd powinien:

- mieć w gotowości grupy torujące do wykonania przejść na plaży. Użycie grup przewidziane jest między innymi w wypadku poniesienia dużych strat przez grupy rozgrodzeniowe dywizji;
- zapewnić pomoc pododdziałom przy pokonywaniu części przybrzeżnej morza (między okrętami i linią brzegową) siłami grup ewakuacyjno-ratunkowych;
- wziąć udział w wyładowaniu pododdziałów pułku poprzez wydzielenie środków przeprawowych do przerzutu ludzi i sprzętu z okrętów.

3. Zabezpieczenie inżynierskie załadowania i lądowania (wyładowania) 7 pd realizowane będzie głównie siłami i środkami inżynierskimi: oddziałów OTK, 3 DDes i zespołu lądowania. Oddziały i pododdziały te przewidywane są do wykonania następujących zadań:

- REDP — SŁAWNO: utrzymania dróg przemarszu z rejonu wyjściowego do punktów załadowania;
- OOP — DARŁOWO: przygotowania punktów załadowania i pomocy w załadowaniu pododdziałów pułku;
- 3 ksap 3 DDES — wykonania przejść w zaporach przeciwdesantowych na plaży;
- bsap marynarki wojennej — wykonania przejść w zaporach przeciwdesantowych w morzu;
- udzielenia pomocy siłami plutonu desantowo-przeprawowego w wyładowaniu pododdziałów pułku z okrętów na brzeg (pluton ładuje się z 10 Des);
- urządzenia pod względem inżynierskim punktów lądowania.

Pianowane przejścia w morzu i na plaży będą wykonywane za pomocą ładunków wydłużonych wystrzeliwanych ze środków pływających.

Sztab 7 pd szczegółowo uzgodni z poszczególnymi wykonawcami zakres, miejsce i terminy realizacji zadań.

4. 7 pd zostaje wzmocniony: 3 dr pl. pletw, 2 pl 3 ksap i 1 plut. kpd. Pododdziały te przybędą w rejon GUMIENIEC (1632) do 10.00 24.6.

5. Ze składów 3 DDes w rejonie: las zach MOTARZYNO (2450) zostają wydzielone dla 7 pd następujące środki i sprzęt inżynierski:

- 20 szt. ŁWM;
- 500 kompl. ładunków UZ-2;
- 1,5 t. materiału wybuchowego;
- 1500 min TM-53;
- 100 min POMZ-2M;

- 200 min PMD-6;
- 300 mb. siatki drogowej;
- 5 wyrzutni przeciwminowych;
- 1 SMT;
- 1 spychacz D-159.

Srodki i sprzęt inżynierski zostaną dostarczone przez dywizję w rejon wskazany przez szefa saperów pułku. Ewentualny dodatkowy przydział środków — na uzasadnione zapotrzebowanie sztabu 7 pd.

II.

Wiadomości dodatkowe:

1. Pluton saperów 7 pd ześrodkowany jest w rejonie SD pułku. Stan i wyposażenie plutonu — patrz tabela nr 1.

2. Sprzęt okopowy, maskowniczy i zaopatrywania w wodę został uzupełniony w pododdziałach pułku do pełnej należności.

3. W składzie sprzętu inżynierskiego pułku znajdują się następujące środki inżynierskie:

Srodki	J. m.	Ilość	Uwagi
Miny „PŁOMIEN-60“	szt.	30	
Materiał wybuchowy	t	0,5	
ZMW	szt.	15	

III.

Praca do wykonania:

1. Przystudiować:

- „Biuletyn Informacyjny” Nr 3 (71), Wyd. MON, Sztab. Gen. W-wa, czerwiec 1965 r. (Rozdział VIII — Inżynierskie zabezpieczenie morskiej operacji desantowej).
- Założenie z TO i TWInż.

2. W roli szefa saperów 7 pd przeprowadzić analizę zadania i ocenę położenia, opracować propozycje dotyczące inżynierskiego zabezpieczenia działań pułku oraz być w gotowości do ich zreferowania dowódcy pułku.

SYTUACJA TYŁOWA 7 pd

I.

1. W okresie podwyższonej gotowości bojowej tyły 7 pd uzupełnione zostały do stanów etatowych. W czasie ćwiczeń zostały sprawdzone możliwości tyłów w zakresie pracy w warunkach polowych.
2. Rozmieszczenie tyłów 3 DDes i 7 pd na 18.00 23.6 — patrz załącznik nr 1.
3. Na 18.00 23.6 7 pd posiada pełne zapasy ruchome amunicji i żywności oraz 0,9 jn benzyny samochodowej i 1,2 jn oleju napędowego.
4. 7 pd zaopatrywany jest ze składów 3 DDes. Chorych wymagających leczenia szpitalnego ewakuuje się transportem pułkowym do szpitala stacjonarnego w m. SŁUPSK.

II.

Z zarządzenia kwatermistrzowskiego 3 DDes kwatermistrzowi 7 pd wiadomo:

1. Do dyspozycji 7 pd wydziela się 50% dywizyjnej kompanii medycznej oraz drużynę transportu amunicji (z kompanii transportowej) w składzie 7 samochodów „Star 6 × 6” i 5 przyczep transportowych. Czas i miejsce skierowania tych pododdziałów oraz rodzaj dostarczanej przez transport amunicji — według zapotrzebowania kwatermistrza 7 pd.
2. Na czas gotowości do działań desantowych posiadać w pułku i w jednostkach wzmocnienia pełne zapasy ruchome oraz zapasy doraźne w wysokości:
 - amunicji strzeleckiej, czołgowej, BM-14 i PPK — 0,5 jo;
 - amunicji art. i moźdz. oraz plot — 1,0 jo;
 - benzyny samochodowej — 0,25 jn;
 - oleju napędowego 0,5 jn;
 - żywności — po 2 rdz tylko dla pododdziałów wzmocnienia (z wyjątkiem 1 dar).Część doraźnych zapasów amunicji utrzymywać na przydzielonym transporcie, a pozostałą ilość załadować luzem wraz z pododdziałami.
3. Jednostki wzmocnienia przybędą do dyspozycji 7 pd z pełnymi zapasami ruchomymi oraz z zapasami doraźnymi w wysokości:
 - amunicji strzeleckiej — 0,5 jo (z wyjątkiem 1 dar);
 - benzyny samochodowej — 0,25 jn;
 - oleju napędowego — 0,5 jn;
 - żywności — 2 rdz „SMD” (z wyjątkiem 1 dar).Za materiałowe zaopatrywanie jednostek wzmocnienia odpowiedzialny jest kwatermistrz, a za obsługę medyczną — st. lekarz 7 pd.

4. Dowóz środków materiałowych:
- w okresie organizacji desantu dowozi się:
 - amunicję moździerzy i dział bo 82 mm — transportem dywizyjnym;
 - pozostałe rodzaje zaopatrzenia — transportem pułkowym ze składów dywizyjnych;
 - w okresie działań bojowych — transportem dywizyjnym.
5. Pomoc medyczną rannym i chorym w rejonach załadowania organizują oddział odbudowy portów (OOP) i komenda portu. W rejonie desantowania, do czasu rozwinięcia DPM, rannych należy gromadzić w PPM; DPM zostanie rozwinięty siłami medycznego batalionu wzmocnienia po wylądowaniu drugiego rzutu dywizji. Ewakuacja rannych do DPM — transportem pułkowym i dywizyjnym.

III.

Dane dodatkowe:

- 7 pd posiada przy pojazdach mechanicznych i wozach bojowych tarę na 0,25 jn benzyny samochodowej i 0,5 jn oleju napędowego.
- O godz. 18.00 23.6 pułk posiada żywności:
 - 1 rdz „R” (załogi wozów bojowych — 2 rdz);
 - po 1 rdz „W” i „SMD”.
- Otrzymana przez pułk część dywizyjnej kompanii medycznej posiada 3 samochody sanitarne.
- W wyposażeniu tyłów pułku znajdują się samochody marki „Star 6 × 6” oraz 3 cysterny samochodowe.

IV.

Praca do wykonania:

W roli kwatermistrza 7 pd przeanalizować zadanie pułku, ocenić położenie tyłowe, wypracować koncepcję organizacji i pracy tyłów i przygotować się do zameldowania jej dowódcy pułku.

Tabele do planowania działań desantowych:

- Nr 1 — Dane dotyczące organizacji wojsk „Wschodnich”.
Nr 2 — Wyciąg z arkusza indentyfikacji oddziałów i pododdziałów wojsk przeciwnika.
Nr 3 — Średnie normy potrzebnych powierzchni ładunkowych.
Nr 4 — Dane taktyczno-techniczne okrętów bojowych, desantowych i pomocniczych.
Nr 5 — Dane taktyczno-techniczne śmigłowców.
Nr 6 — Ramowy plan ogniowego przygotowania lądowania na odcinku 7 pd.
Nr 7 — Urzutowanie zapasów ruchomych w DDes.
Nr 8 — Ciężar jednej jko w tonach przy pełnym ukończeniu.

**WYCIĄG Z ARKUSZA IDENTYFIKACJI ODDZIAŁÓW I PODODDZIAŁÓW
WOJSK BRONIĄCYCH WYSPIY „B” *)**

L. p.	Brygada	Batalion (dywizjon)	Kompania	Bateria (forty)
		1 batalion piechoty	10, ?, 13, ?, kp	1 bateria art.
		2 batalion piechoty	21, ?, 23 i 24 kp	20 bateria art.
	?	? bpz	?	?
			101, 105, 110, 115	bateria 1, 2, 3
			120, 125 kor?	fort. 1 i 2
		3 da		brak danych
		? dyon „Hawk”	?	?

*) Organizację wojsk przeciwnika przyjęto zgodnie z „Informatorem o Siłach Zbrojnych Państw Skandynawskich, Wydawnictwo MON, Sztab, Gen., Zarząd II, Warszawa 1965 r.

**ŚREDNIE NORMY POWIERZCHNI ŁADUNKOWYCH
SPRZĘTU PRZEWOŻONEGO TRANSPORTOWCAMI**

Wyszczególnienie sprzętu technicznego	Waga w tonach	Zajmowana powierzchnia w m ²	U w a g i
Sprzęt artyleryjski			
Moździerze 120 mm	0,5	2,0	1. Normy powierzchni do rozmieszczenia stanu osobow. na okręcie nie wyposaż. przy czasie trwania rejsu: do jednej doby — 0,9 m, do trzech dób — 1,1 m, ponad trzy doby — 1,3 m na każdego żołnierza.
Lekkie działo 57 mm	ponad 1,5	około 14,0	
Średnie działo 122 mm	około 2,5	około 14,0	
Ciężkie działo 152 mm	ponad 8,5	ponad 18,0	
Wyrzutnia BM-14	5,25	19,0	
Wyrzutnia rakiet taktycznych	16,00	25,0	
Ciągnik AT-Ł	7,8	11,3	
Ciągnik ATS	12	16,0	
Stacja radiolokacyjna SNAR-2, ARSOM-2.	około 9,0	14,0	
Sprzęt samochodowy			
Samochód Gaz-69	1,5	6,8	
Samochód Gaz-63	3,2	12,7	
Samochód Zis-151	5,58	15,8	
Star 6 x 6	5,4	15,2	
Przyczepa transportowa	5,0	15,0	
Motocykl M-72	0,35	4,0	
BAF na samochodzie Gaz-69	7,1	12,3	
Sprzęt pancerny			
Czołg T-54	36,0	19,8	
Czołg PT-76	13,5	21,3	
Transporter opanc. BTR-152	6,7	14,9	
Transporter PTG-K-61	9,5	17,6	
Samochód pływający	7,0	11,0	

**SREDNIE NORMY CZASU ZAŁADOWANIA SPRZĘTU
NA OKRETY DESANTOWE (BEZ URZĄDZEŃ ZAŁADOWCZYCH)**

Stan osobowy i sprzęt techniczny	Czas w minutach
100 żołnierzy	1
Samochód lekki	2
Samochód ciężarowy	2,5
Działa kalibru 57—122 mm hb	3
Czołg T-54 i PTG-K-61	3
Średnie normy czasu załadowania na transportowce (za pomocą urządzeń załadowniczych)	
180 żołnierzy	1—3
Samochód lekki	3—5
Samochód ciężarowy (przycz.)	5—10
Działa kalibru 57—122 mm	10—15
Czołgi T-54 i PTG-K-61	15—25

DANE TAKTYCZNO-TECHNICZNE NAWODNYCH OKRĘTÓW BOJOWYCH I DESANTOWYCH ORAZ ŚMIGŁOWCÓW

L. p.	Rodzaj okrętu	Typ okrętu	Uzbrojenie	Wyporność ton	Wymiary		Zanurzenie		V max w	Wolna powierzchn.	Możliwości załadowcze						U w a g i	
					dł.	szer.	T _p	T _z			1 Wariant		2 Wariant		3 Wariant			
											ludzi	czołg.	ludzi	sam.	ludzi	działa i ciągniki		
1.	Niszczyciel „Grom“	30-BIS	4x130 2x85 7x37	3071	96,50	8,62	3 m	34	—	300	—	—	—	—	—	—	Może zabrać 60-80 min.	
2.	Dozorowiec „Ryga“		3x100	1700	78,5	7,26	3 m	3 m	30	—								
3.	Trałowiec bazowy	pr. 254K	4x37 4x12,7	570	68,4	6,82	1	1,5	14	—								
4.	Okręt wsparcia ogniowego	NMK-400	400 wyrzutn.	Brak dokładnych danych						14	—	—						1200 rakiet BM-14 zasięg 9-12 km.
5.	Duży ścigacz OP		1x85 2x3,7 6x12,7						19	—	30							
6.	Kuter desantowy	pr. 707	—	28	16,46	4,3	0,4	0,9	20	—	40							
7.	Mały okręt desantowy	pr. 46	2x37	300	37,0	6,9	0,94	1,95	13,5	60	30	3	30	4	30	2 dz. z ciągn.		
8.	Średni okręt desantowy	pr. 770d	18 wyrzutn. BM-14	780	73,0	8,62	0,94	1,89	19,5	200	20	5	180	9	100	4 działa 5 sam.		
9.	Duży okręt desantowy	pr. 47	1x85	960	60,0	11,6	1,70	2,30	13,5	230	120	7	120	11	250	5 dz 6 sam.		
10	Statek handlowy	B-57	2x37	1060	61,0	9,0	1,70	3,70	12,5	800	100	—	300	15	300	4 dz.		

Tabela nr 5

DANE TAKTYCZNO-TECHNICZNE ŚMIGŁOWCÓW TRANSPORTOWYCH

L. p.	Rodzaj i typ śmigłowca	Typ	Wymiary kabiny			Szybkość		Takt. promień działania	Uzbrojenie	Możliwości załadowcze						Uwagi
			długość	szer.	wysok.	max	przelot			Wariant I		Wariant II		Wariant III		
										ludzi	dział	ludzi	sam.	ludzi	amun.	
1.	Śmigłowiec lekki	Mi-4	4,50	1,78	1,8	180/godz	140/godz.	170 km	2 × 12,7	14	—	1	1		1,5 tony	
2.	Śmigłowiec ciężki	Mi-6	11,75	2,48	1,9	300/godz.	230/godz.	530 km	4 × 37 3 × 127 8 wyrz.	60	1	30	3-Gaz 69 2 BRDM	20	8 ton	

Tabela nr 6

RAMOWY PLAN OGNIOWEGO PRZYGOTOWANIA LĄDOWANIA NA ODCINKU 7 pd

L. p.	Nr GO LGU-1 ZWO-1	Skład GO	Uzbrojenie GO, LGU-1 i ZWO-1	C z a s			Rejon celu lub rejon obezwładnienia sił npla	Rozchód bomb i amunicji	Kto koryguje ogień		
				zajęcia rejonu maneur.	zajęcia pozycji ogniowej	prowadzenia ognia			Odpowiedzialny	Sygnałem	
										Fonia	Klucz
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1.	LGU-1	1 plb	16 Tu-16	—	G-100	G-95 do G-90	Bateria artylerii nadbrzeżnej i polowej.		dca 1 plb	„Kaktus“	111
2.	GO-1 ZWO GO-2 ZWO GO-3 ZWO GO-4 ZBWO Okrety desantowe	dwa Ni-Bis-30 dwa Ni-Bis-30 dwa Dz-Ryga dwa NMK-400 po 4 w fali	12 x 130 12 x 130 6 x 100 3 salwy x 800 rakiet BM-14 3 salwy x 36	G-100 G-25	G-95 G-20	G-90 do G-15 G-15 do G-5	Baterię nadbrzeżną. Siły żywe i punkty oporu rozpoznane na PL nr 1 i 2. Punkty oporu i rozpoznane środki ogniowe npla na PL nr 1 i 2.	800 pocisków 800 pocisków 600 pocisków 2400 pocisków 432 pociski	dca ZWO-1 rozpocząć-otworzyć ogień przerwać ogień przenieść ogień	„Burza“ „Stop“ „Grom“	333 666 999
3.	LĠ wsparcia	10 plsz	3 eskadry x 12 samolotów	G-5	G	od-G do G+15	Wg decyzji dowódcy Zespołu Lądowania i na żądanie dowódców pd.		dca sił Zespołu Lądowania		
4.	GO 1, 2 i 3 ZWO-1	cztery Ni-Bis-30 dwa Dz-Ryga	24 x 130 6 x 100	—	G+20	G+20 do G+90	Prowadzenie ognia według decyzji dowódców pododdziałów pd.	400 pocisków 200 pocisków	Grupy korygujące	Według opracowanego własnego sygnału	

Tabela nr 7

URZUTOWANIE ZAPASÓW RUCHOMYCH W DDEs
 (przyjęte tylko do niniejszego rozpracowania)

Rodzaj mat.	Wyszczególnienie	Przy żołnierzu, sprzęcie, w kompanii, baterii	Tyły pułku, sam. batalionu (dyonu)	Razem w pułku, batalionie (dyonie)	Tyły dywizji	Ogółem w dywizji
Ammunicja	— strzelecka	0,8	0,2	1,0	0,2	1,2
	— art. i moźdz.	0,5	0,5	1,0	0,2	1,2
	— BM-14	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0
	— PPK	1,5	0,5	2,0	0,5	2,5
	— pplot.	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0
	— czołgowa	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0
MPS	— benzyna samochod.	1,0	0,12	1,12	0,13	1,25
	— olej napędowy	1,0	0,5	1,5	0,5	2,0
Żywn.	— „R”	1,0 (2,0)	—	1,0 (2,0)	—	1,0 (2,0)
	— „W” lub „SMD”	—	2,0	2,0	2,0	4,0

U w a g a : Załogi wozów bojowych posiadają po 2 rdz „R”.

Tabela nr 8

**CIEŻAR JEDNEJ JKO W TONACH PRZY PEŁNYM UKOMPLETOWANIU
PRZYJĘTY W NINIEJSZYM ROZPRACOWANIU**

Nazwa oddziału (pododdziału)	A m u n i c j a :				M P S :		Ż y w n o ś ć			
	strzel.	art. i moźdz.	PPK, BM-14	plot	czołg.	benzyna samoch.	olej napęd.	„W”	„R”	„SMD”
komp. desant. (4)	1,4	5,8	-	-	-	1,0	2,7	0,26	0,05	0,21
komp. szturmowa	1,4	5,8	-	-	-	1,0	3,8	0,26	0,05	0,21
komp. czołgów	0,8	-	-	-	4,7	-	2,4	0,09	0,02	0,08
artyleria pd	1,1	10,8	1,6	2,0	-	4,0	-	0,27	0,05	0,21
pozostałe	1,2	-	-	-	-	7,5	4,0	0,59	0,11	0,46
Razem pd:	10,1	39,8	1,6	2,0	4,7	16,5	21,0	2,25	0,43	1,8
dar	1,5	-	32,0	-	-	3,0	-	0,37	0,075	0,31
komp. czołg. (bcz)	2,4	-	-	-	7,2	1,0	11,6	0,14	0,03	0,12
bateria plot	0,2	-	-	8,4	-	0,3	1,4	0,07	0,015	0,06
inne	0,7	-	-	-	-	4,2	3,0	0,23	0,05	0,21
Razem:	4,8	-	32,0	8,4	7,2	8,5	16,0	0,81	0,17	0,7
O g ó l e m:	14,9	39,8	33,6	10,4	11,9	25,0	37,0	3,06	0,6	2,5

Jedn. wzmocnienia

Pułk desantowy

NOTATKA WOJSKOWO-GEOGRAFICZNA O WYSPIE „B”

Powierzchnia: 587 km²; największa rozciągłość: 40 × 28 km; długość linii brzegowej ok. 102 km.

Ludność: 50 tys. Główne miasto RENE — 13 tys. mieszkańców. Większe miejscowości: NEKSE — 3 tys. mieszkańców, ALINGE — 2 tys., SWANEKE — 1,5 tys. Ludność zajmuje się głównie uprawą roli, hodowlą owiec i rybołówstwem. Pod uprawą ok. 20% powierzchni, łąki i pastwiska zajmują 30%.

Wyspa stanowi pogórkowatą równinę z występującymi skałami granitowymi. Główny punkt orientacyjny jest widoczny nawet z morza — góra Rytterknaegten (162 m npm) będąca najwyższym wzniesieniem wyspy. Znajduje się ona w środkowej części w lesie Almindingen. Na górze kamienna wieża wys. 13 m. Drugi punkt — to maszt radiostacji wys. 160 m, którego szczyt osiąga wyniosłość 279 m npm. Znajduje się on ok. 4 km na pń.-zach. od góry Rytterknaegten.

W rejonie wyspy — liczne obszary zaburzeń magnetycznych. Na całym obszarze otaczającym wyspę nie należy polegać na dokładności wskazań kompasu.

Linia brzegowa i wody przybrzeżne. Odcinek od północnego cypla (przylądek Hamaren Ode) do m. SWANEKE charakteryzują skaliste, strome brzegi (miejscami wys. do 90 m). Od m. SWANEKE do południowego cypla wyspy (przyl. Dueode) brzeg głównie niski, piaszczysty, stwarzający dogodne warunki dla lądowania desantu. W południowej jego części od przylądka Brens Ode do przylądka Dueode na odcinku 3 km pas wysokich wydm piaszczystych. Pas wód przybrzeżnych o głębokości 0,5—1,6 m stwarza dogodne warunki podejścia środków desantowych na bliskie odległości od linii brzegu. Głębokość morza 5 m występuje średnio w odległości 150—350 m od brzegu, co stwarza dogodne warunki trałowania na bliskich podejściach do wybrzeża. Duże głębokości wód w rejonach przyległych do wybrzeża z drugiej strony stwarzają dogodne warunki dla działania kutrów torpedowych i lotnictwa torpedowego npla.

Podczas wiatrów wschodnich poziom wód u wybrzeży może się podnieść o kilkadziesiąt centymetrów, a w czasie wiatrów zachodnich — o tyle samo obniżyć.

Południowo-zachodnie wybrzeże od przyl. Dueode do RENE głównie wydymowe bądź stromo opadające, wys. 10—18 m. Zachodnie wybrzeże od RENE do przyl. Hamaren Ode niskie i zalesione od RENE do HASLE oraz strome i urwiste na pń od HASLE.

Ukształtowanie powierzchni. Rzeźba silnie falista i pagórkowata ogranicza obserwację poziomą i skuteczność broni płaskotorowej. Dotyczy

to szczególnie północnej części wyspy. Ruch czołgów poza drogami w niektórych rejonach jest ograniczony, ale w zasadzie możliwy na całym obszarze. Średni kąt nachylenia stoków wzgórz nie przekracza 22°. Najdogodniejsze warunki dla rozwijania działają zaczepnych istnieją w południowej części wyspy na osi NEKSE, OKIRKEBY, RENE.

Gleby i grunty. Na większości obszaru wyspy przeważają grunty granitowe (na północ od linii NEKSE — RENE) pokryte lekkimi glebami, nie stwarzające trudności dla ruchu poza drogami, ale utrudniające lub wręcz uniemożliwiające doraźne prace inżynieryjne. W południowej części wyspy dominują gleby i grunty piaszczyste.

Rzeki, jeziora, bagna. Rzeki są przeważnie małe i wąskie. Najdłuższa rzeka nie przekracza 27 km. Szerokość rzek — w granicach 5—15 m. Skalisty w większości wypadków charakter dna i niski poziom wody pozwalają na przekraczanie rzek w bród w każdym prawie miejscu. Nieliczne, niewielkie jeziora i występujące gdzieś małe skupiska bagienne nie stwarzają praktycznie żadnych przeszkód.

Zalesienie. Lasy, głównie liściaste, pokrywają 17% powierzchni. Z wyjątkiem lasów nadbrzeżnych i zachodniej części masywu leśnego w środkowej części wyspy, są pocięte znaczną ilością dróg i przesiek.

Klimat. Temperatury zbliżone do przeciętnych średnich temperatur w Polsce; w niektórych miesiącach — nieco niższe. Wiatry głównie zachodnie. W miesiącach letnich wiatry o sile do 3° „B” stanowią ponad 60% wszystkich wiatrów. Temperatura wód przybrzeżnych wynosi w miesiącach letnich 12—17°C. Mgły latem są zjawiskiem rzadkim.

Drożnia. Ogólna długość dróg bitych wynosi ok. 300 km, co daje przeciętną gęstość nieco ponad 50 km na 100 km². Drogi są dobrze utrzymane. Główne szosy mają jezdnie szerokości 5—7 m. Drogi bite powiązane są dobrze rozwiniętą siecią gruntowych dróg lokalnych.

Sieć łączności. Dobrze rozwinięta. We wszystkich większych miejscowościach są urzędy pocztowe dysponujące nowoczesnymi środkami łączności telefonicznej i telegraficznej. Przewody łączności biegną głównie wzdłuż dróg w postaci linii napowietrznych. Kable podwodne biorą początek w m. RENE i SWANEKE.

Lotniska. Na wyspie znajduje się tylko jedno lotnisko RENE będące jednocześnie lotniskiem cywilnym i wojskowym. Zasadnicze dane przedstawiają się następująco. Przybliżone współrzędne położenia: 55° 04' szer. geogr. półn. i 14° 46' dł. geogr. wsch. Wyniosłość lotniska 20 m n.p.m. Lotnisko ma trzy pasy startowe: betonowy o wymiarach 1600 × 45 m, kierunek pasa 110° — 290°; trawiasty dł. 950 m, kierunek 160° — 340°; trawiasty dł. 850 m, kierunek 70° — 250°.

Porty. Na wyspie znajduje się kilkanaście portów i przystani. Do najważniejszych należą:

1. RENE — największy port wyspy. Składa się on z portu zewnętrznego, wewnętrznego, basenu południowego, rybackiego i łodziowego. Głębokość wejścia do portu wynosi 9 m, u nabrzeży i w porcie — do 8,5 m, w basenie rybackim — 3 m i łodziowym — 1,8 m. Wy-

sokość nabrzeży wynosi 1,6—1,8 m. Na nabrzeżach są 2 dźwigi nośn. 10 ton, 1 dźwig 30 ton, 1 dźwig węglowy i silos zbożowy. Wyciągi dla statków — 20, 100 i 400 ton. Warsztaty remontowo-naprawcze i magazyny paliw płynnych.

2. NEKSE — drugi co do wielkości port wyspy. Głębokości w dwóch basenach głównych wynoszą 5 m, w porcie rybackim — 4—4,5 m, w basenie łodziowym — 3—3,7 m. Wysokość nabrzeży — 1,2—1,9 m. W porcie znajdują się: kilka dźwigów i warsztaty remontowe oraz stocznia.
3. SWANEKE — głębokość basenu zewnętrznego 4,4 m, dł. nabrzeży 160 m, wys. 2,2 m. W basenie wewnętrznym gł. 3,7 m, dł. nabrzeży 135 m, wys. 1,4 m. Port dostępny dla statków dł. 45 m i szer. 8,5 m. 1 dźwig nośn. 3 tony. Warsztaty remontowe.

Na wschodnim wybrzeżu wyspy na uwagę zasługują ponadto: ORSDALE — przystań rybacka składająca się z 2 basenów gł. 2,5—3 m, dostępna dla jednostek dł. 12 m i szer. 4,4 m. SNOGEBEK — mała czworoboczna przystań (25 × 30m), gł. 1,5 m, połączona z lądem stałym pomostem długości 100 m. Wyciąg dla kutrów — do 8 ton.

Wydrukowano w 500 egz.

Egz. Nr 1—500 Kanc. Tajna ASG

Wyk. Zespół oficerów

Ark. wyd. 3,9. Ark. druk. 3,9.

Druk. ASG — Nr z. 50(03112/WW)

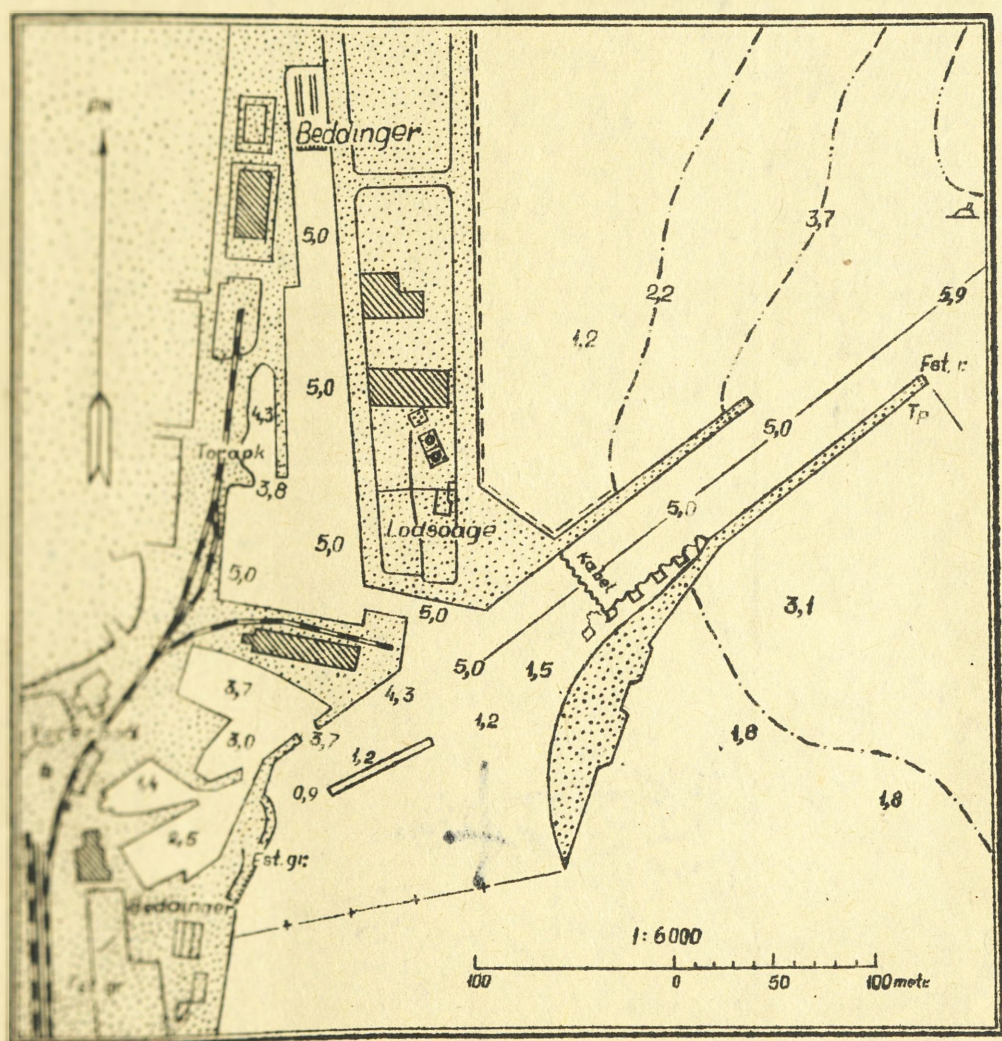
~~111905/17~~

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

TAJNE

Ex. N.
Nr. ks. 031:1/1111.
Załącznik nr 4 (do cz. drugiej)

PLAN PORTU NEKSØ

Skala 1:6000
Wielkość 1:6000
Wielkość 1:6000

01905

"ZATWIERDZAM"
DOWODCA 5 ppd

PLAN DZIAŁANIA GRUP DYWERSYJNYCH
na okres: 5.00 7.7 — 5.00 8.7

Załącznik nr 1 (do części pierwszej)

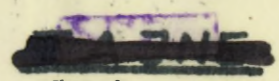
L. p.	Nazwa i skład grupy	Kryptonim grupy	Wyposażenie grupy	Rejon działania	Treść i termin wykonywanego zadania	Punkty kontaktowe	Hasło rozpoznawcze	Terminy meldowania	Uwagi o wykonaniu zadania	Uwagi ogólne
1	Grupa 1 drużyna z plut. rozp. 5 ppd-15 żołnierzy	"KION"	— 11 pmk, 2 rkm, 2 granatniki. — 150 szt. am. na pmk, 1500 na rkmD, 10 na granatnik, 30 min WPD, 15 kg MW, detonatory, lont i 2 rdz SPD na żołnierza. Radiostacja R-350.	PGR GRZYBNO (4058 c), OLESZNO (2850), SUŁIKO BOREK (0636), INSKO (2236), LOBEZ (4640), RYDZEWÓ (4454)	— rozpoznaje obiekt w lasach pld LOBEZ i w nocy z 7/8 o 23.00 dokonuje napad dywersyjny oraz napada na obiekt administracji miejscowej w DRAWSKO POMORSKIE.	jez. KOLK (2244b) 3.00 7.7-4.00 8.7	KARABIN KRZEMIEN	8.7-4.55, 13.05		1. Rubryk tych wykreśla się tyle, ile jest przewidywanych dni działań. 2. Chodzi tu o amunicję. 3. Kompania pozostawia 15 ludzi dla obrony sprzutu.
2	Grupa 2 15 ksz-86 żołnierzy	"JESION"	— 70 pmk, 8 rkmD, 8 granatników, 2 działa bo. — 150 sztuk am. na pmk, 1500 na rkmD, 10 na granatnik, 180 min WPD, 90 kg MW, detonatory, lont i po 2 rdz SPD na żołnierza. Radiost. R-350.	Jeż. WASOSZE (3270), SIENICA (1884 d), SUCHOWO (1054), RE CZ (0436), OLESZNO (2850), (wvyl) DRAWSKO	— prowadzi rozpoznanie obiektu pld JAWORZE i jego okolicy: w nocy z 7/8 o 23.00 wykonuje uderzenie na obiekt, niszczy środki łączności, samoloty itp. oraz minuje drogi w tym rejonie.	C. 128 9 (2262d) 3.00 7.7-4.00 8.7	LUF A LUBIE	8.7-5.05, 13.30.		
3	Grupa 3 16 ksz-126 żołnierzy	"DAB"	— 110 pmk, 8 rkmD, 8 granatników, 2 działa bo. — 150 szt. am. na pmk, 1500 na rkmD, 10 na granatnik, 15 na działo bo, 250 min WPD, 130 kg MW, detonatory, lont i po 2 rdz SPD na żołnierza. Radiostacja R-350.	(wvyl) PODRZADŁO WLK. (1658 c), BIAŁY ZDROJ (0464) KONOTOP (9256), (wvyl) SUCHOWO (1054)	— z 7/8 w nocy od 22.00 do 2.00 działa wzdłuż szosy PROSTYNIA — KALISZ z zadaniem ubezpieczenia grupy nr 5, po czym uderza na jeden z obiektów w tym rejonie i minuje drogę KALISZ POMORSKI — DRAWNO.	rejon gorze- lni (0458b) 3.00 7.7-4.00 8.7	STOPKA SZEROKIE	8.7-5.20, 13.45, 19.20		
4	Grupa 4 8 ksz 2ppd-97 żołn.	"SOSNA"	— 81 pmk, 8 rkmD, 8 granatników, 2 działa bo. — 150 szt. am. na pmk, 1500 na rkmD, po 10 na granatnik, 15 na działo bo, 180 min, 90 kg MW, detonatory, lont i 2 rdz SPD na żołnierza.	NADARZYCE (2698), SZWECJA (1904), STRE CZ-NO (0292), KOLNO (1490), (wvyl) MACHILINY (2888).	— dokonuje napadu na warsztaty remontu samochodów w rejonie BUDY (2008). — w drodze powrotnej dokonuje wyrwy w drodze między jeziorami KRAPISKO DŁUG — TRZEBIESZKI (1606 d).	mljn NOWA WIES (2692c) 3.00 7.7-5.00 8.7	NARADKA NADARZYCE	8.7-5.00, 14.00		

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
5	Grupa 5 13 ksz 137 żołn.	„BRZOZA”	— 126 pmk, 8 rkmD, 8 granatników, 2 działa bo. — 150 szt. am. na pmk, 1500 na rkmD, 10 na granatnik, 15 na działo bo, 280 min, 120 kg MW, detonatory, lont i po 2 rdz SPD na żołnierza. Radio-stacja R-350.	(wył) PODRZADŁO (1658c), (wył) BIAŁY ZDROJ (0464), CZŁOPA (8474), rkmD, 10 na granatnik, 15 na działo bo, 280 min, 120 kg ZABINEK (2470), (wył) MIROSLAWIEC.	— rozpoznaje rejon obozu jeńckiego i w nocy od 23.00 do 1.00 uderza na obóz, uwalnia jeńców oraz minuje drogę KALISZ POMORSKI — MIROSLAWIEC.	wsch. jez. (1466d) 3.00 7.7-4.00 8.7	OSŁONA ORLE	8.7-5.30, 14.15, 19.20		
6	Grupa 6 14 ksz i część żołn z bat. moźdz. ra- zem 100 żołnierzy	„JODLA”	— 135 pmk, 8 rkmD, 7 granatników, 2 działa bo, 6 moźdz. 120 mm. — 150 szt. am. do pmk, 1500 do rkmD, 10 na granatnik, 15 na działo bo, 25 na 120 mm moźdz., 350 min, 150 kg MW, lont, detonatory i po 2 rdz SPD na żołnierza. Radio-stacja R-350.	(wył) CZAPLINEK (3680), (wył) KOLNO (1490), jez. NAKIELNA (9888), BRO-NIKOWO (0878), MIRO-SLAWIEC, ZABINEK (2470)	— prowadzi rozpoznanie lotniska w m. MIROSLAWIEC; w nocy z 7/8.7 w godzinach 23.00—1.00 uderza na lotnisko i koszary w m. MIROSLAWIEC w celu niszczenia żywych, sprzętu na lotnisku i środków łączności, pomaga-jąc tym samym w wykonaniu zadania grupie „BRZOZA”.	poi. zabud. WIERZ- CHOWO (2878d) 3.00 7.7-4.00 8.7	PISTOLET PIECNIK	Ustnie—po powrocie na bazę		
7	SD-5 ppł Dowódczynie i część ofic. sztabu oraz około 50 żołnierzy	„KALINA”	— 48 pmk, 2 rkmD, 2 granatniki i 2 działa bo. — 200 szt. am. na pmk, 1500 na rkmD, po 10 na granatnik, 100 min, 50 kg MW, lont, de-tonatory i 2 rdz SPD na żoł-nierza.	Rejon bazy — G. RĄCZA (2976 b)	— część żołnierzy pozostaje na bazie, część dokona minowa-nia drogi MIROSLAWIEC — WALCZ i rozpoznaje rejon ba-zy na wsch jez. BYTYNSKIE (0686). — organizują ubezpieczenie bazy.	PIŁAWKA (0886d) 5.00 8.7-6.00 9.7	Dowolna liczba poni- żej 13 Uzup. do liczby 13			

Polozenie wojsk 3DDes o 18.00 23.6

mapa 1:50000

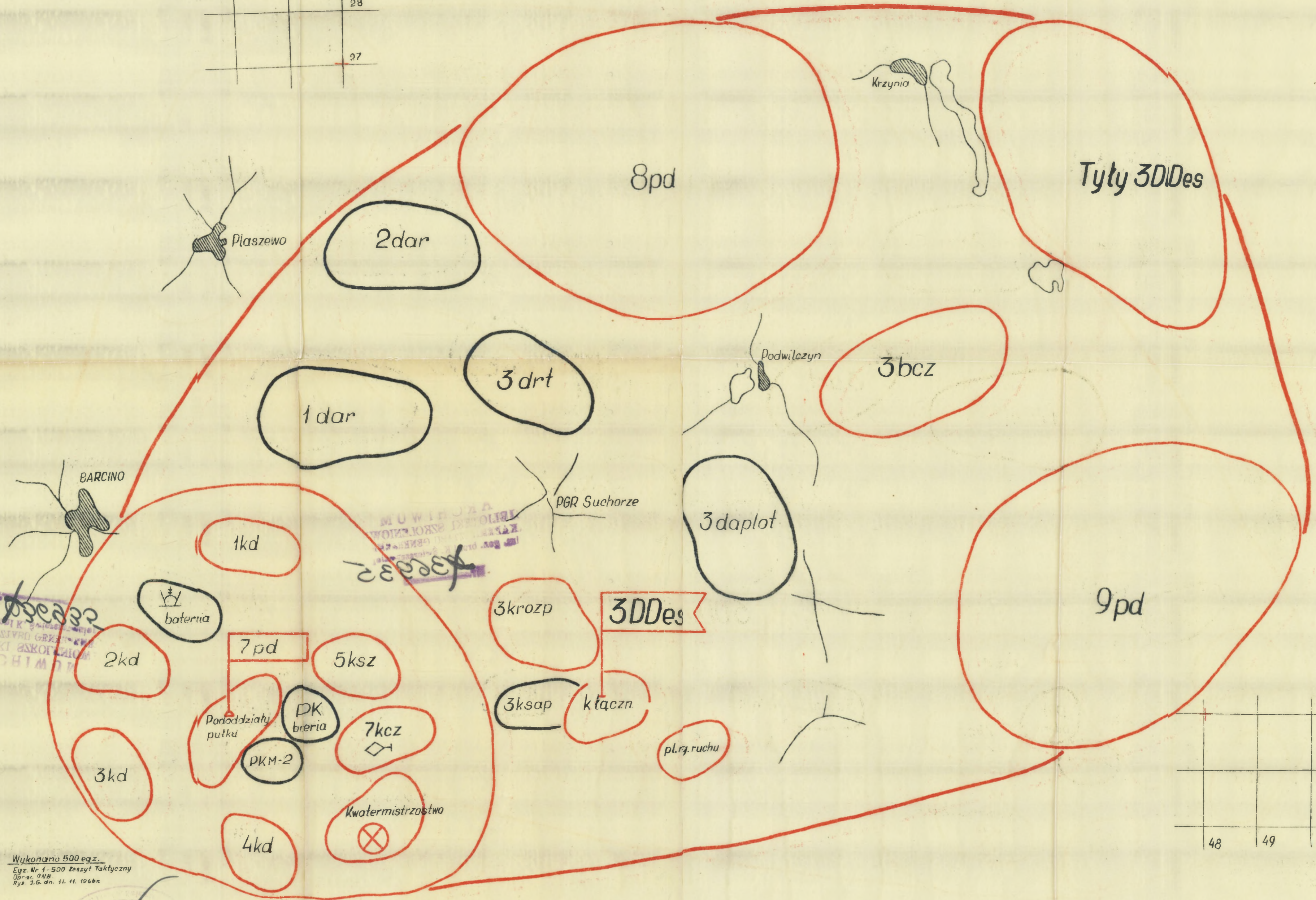
DO UZYTEKU
SLUZHOBNEGO

Egz. Nr.
Inr. kg. 03116/W.W.

Zalacznik nr 1 (do czesci drugiej)

31	32	33
		28
		27

		15
		14
		13
48	49	50

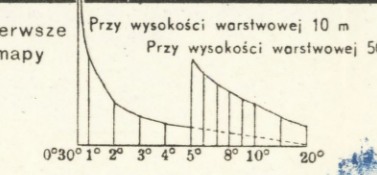
Wykonano 500 egz.
Egz. Nr. 1-500 Zeszyt Taktyczny
Drukarz: ONB
Rys. J.G. dn. 11. 11. 1966n

~~011002~~

Wiadomości z rozpoznania wojsk npla z 23.6

Materiał podstawowy: mapa 1:50000 wyd. pierwsze 1945 r. opracowana w 1945 r. na podstawie mapy 1:200000 wyd. 1937 r. Opracowano w 1955 r. Druk-1956

Warstwieczie ciągłe popromadzone co 10 m

Zbieżność południków zachodnia 0'10" (0-03) Uwaga: w nawiasach podano wartości wyrażone w tysięcznych (jedna tysięczna = 3,6)

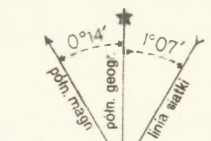
Różnica pomiaru położeniem warstwiec na mapie a położeniem w terenie może dochodzić do 0,5m w wyniku zaokrąglenia wartości warstwiec.

Mapa rejonu wyjściowego do załadunku wojsk 3DDes

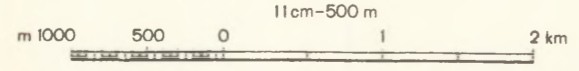
Rejon 9 pd

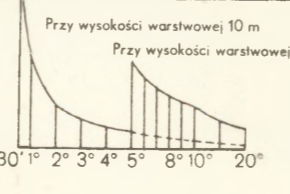
Zboczenie magnetyczne zachodnie - 0°14'(0-04)
 Zbieżność południków wschodnia + 1°07'(0-18)
 Uchylenie magnetyczne zachodnie - 1°21'(0-23)
 Roczna zmiana zboczenia magn. + 0°08'(0-02)
 Uwagi: W nawiasach podano wartości w trytycznych. Jedna tysięczna odpowiada 5". Podana wartość zboczenia magnetycznego odnosi się do roku 1956.

1: 50 000

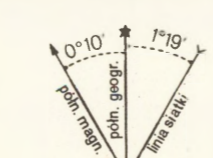

Warstwiec ciągły poprowadzono co 10 m

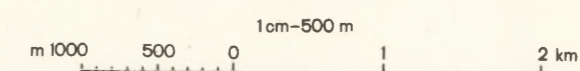

Materiał podstawowy:
 mapa 1:25 000 unaceśniona w roku 1954
 Opracowano w 1960 r.
 Druk - 1962 r.

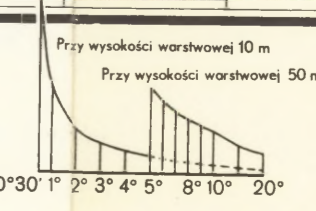
Zboczenie magnetyczne zachodnie - 0°10'(0-03)
 Zbieżność południków wschodnia + 1°19'(0-22)
 Uchylenie magnetyczne zachodnie - 1°29'(0-25)
 Roczna zmiana zboczenia magn. + 0°07,5'(0-02)
 Uwagi: W nawiasach podano wartości w trytycznych. Jedna tysięczna odpowiada 5". Podana wartość zboczenia magnetycznego odnosi się do roku 1956.

1: 50 000

Warstwiec ciągły poprowadzono co 10 m

Materiał podstawowy:
 mapa 1:25 000 unaceśniona w roku 1954
 Opracowano w 1960 r.
 Druk - 1962 r.

Wysokość punktu triangulacyjnego na mapie 19,0 (współrz. 2806)
 różni się od wysokości podanej w katalogu z 1956 r. o - 5,8 m.